

oázis

Erőforrásunk a család

fotó: Varga Kata

KOPOGTATÓ

- *A férjeink nem „normálisak”*
- *Több középkorú férfi hal meg ma, mint a második világháborúban...*
- *Mintha ég és föld között egy kötélbe kapaszkodva himbáloznánk.*
- *Apai hivatásunkban soha nem leszünk munkanélküliek.*
- *A családjukkal is törődő férfjek hátrányban vannak a munkahelyükön.*
- *Parkolópályára kerülhetünk?*
- *Ahhoz, hogy apák legyünk, kell (legalább) egy gyerek.*
- *Létezik Emberjogi Charta, de nem létezik Emberi Kötelességek Chartája*
- *Istennek szentelt „mérges pók” készül belém csípni...*

KARRIER ÉDESAPAKÉNT

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő rovata	3
Családi élet és szakma harmóniában.....	4
Mindennapjaink	7
Élő háziszentély	17
A pápára figyelünk	18
Egy modern múlt századi.....	20
Tilman atya válaszol	22
„Tedd könnyűvé...”	24
Őszidő	26
Otthonra találtunk	27
Gyereknövelde	28
Filmajánló IV.	30
Nincs boruk! Van boruk!	32
Gólyahír, Óriási apróságok (gyerekszáj)	33
Főzőcske	35
Családakadémia híradó	36
Schönstatt-hírek.....	38

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, ill. önkéntes munkavégzés útján teremtjük elő. Ezért kérjük adományokat a mellékelt csekken „Oázis” megjelöléssel vagy átutalással az alábbi számlaszámra:
73200134-10000434,
(Családok a Családért Egyesület)
„Oázis” megjelöléssel.
Szeretnénk megköszönni, hogy anyagilag is támogatjátok szerkesztői és kiadói tevékenységünket.

A Gódány házaspár több magyar püspöknek elküldte az *Oázis Közélet és mi* és *Szeretjük az egyházat* című számát. A püspök atyák kedves válaszleveleket küldtek és szívesen fogadták az újságokat. Pl. dr. **ERDŐ PÉTER** bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek úrtól a következő levelet kaptuk:

Köszönettel megkaptam kedves levelüket, melyben beszámolnak közösségükről, a Magyar Schönstatt-családmozgalomról.

Örömmel olvastam levelükhöz mellékelt sok lelki értéket tartalmazó kiadványukat, az Oázist.

Életükre és munkájukra Isten bőséges áldását kérem:

Handwritten signature
ERDŐ PÉTER, CSÉK

OÁZIS 2004. október, XIV. évf. 3. (38.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt-Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű ház- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel./fax: 87/479-026, schoenst@axelero.hu, www.schoenstatt.hu/oazisis • Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: Bodó Rita, dr. Csermák Kálmán és Alice, Dabóczi Tamás, dr. Endrédi István és Cili, Gábor Miklós, Gódány Róbert és Rita, Komáromi Ferenc és Mária, Varga Károly és Erika, Wangler Ottó és Kati • Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre (www.palasthyt.hu) • Nyomás: OOK-Press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag utca 5.

Kedves Olvasó!

Kedves Asszonyok! Ugye, tudjátok, hogy a férjeink nem „normálisak”?! Vajon normális-e manapság, hogy többévi házasság után még mindig a férjünk, és nem kereste a maga boldogságát a hétköznapi taposómalmában kiábrándulva „álmai asszonyából” néhány nagyobb „tányércsörrenés” után. Sőt az sem normális, hogy szabadságát feláldozta értünk, és elkötelezte magát „nehéz szerelemre”, nem csapong, mint egy pillangó egyik illatos virágról a másikra. Normális dolog-e, hogy elfogadta a több éhes és hangos szájú gyermeket, akikkel házasságunkat megajándékozta a Jóisten, és elfogadta az ezzel járó nehézségeket, felelősséget, kööttségeket, háttérbe szorulást. Talán normális dolog munka után haza sietni, hogy felüdüljön a gyerekzsivajban egy enyhén lestrapált feleség mellett, és hogy a munkahelyi gondok után a családjáét is nyakába vegye, ahelyett hogy néhány haverral egy hangulatos pubban [sörözőben] locsolgatnák a torkukat?! Talán az sem normális, hogy szabadidejében lelki dolgokról beszélget kis feleségével, aki részletesen beszámol neki a nap eseményeiről, és azokról a bonyolult dolgokról, amelyek egy nő lelkében zajlanak, pedig ehelyett egy film hőisével azonosulva egy óra alatt tízszer megmenthetné a világot a teljes pusztulástól vagy netán a napi gondokat hátrahagyva, édesdeden alhatna is. Az már végképp nem normális, hogy olyan megfoghatatlan „hiábavalóságokkal” tölt időt, mint az ima vagy a szentmisén való részvétel, ehelyett szörfölhetne is az interneten vagy vadvízi evezésre mehetne. Ráadásul nyáron egy egész hetet tölt azzal, hogy a legragyogóbb időben egy kis faluban egy füledt teremben előadásokat hallgat az Istennek tetsző házasságról, pedig csokibarnán is heverhetne a plázson [vízparton] a szemét hizlalgatva.

Szóval a férjeink valóban nem „normálisak”. Legalábbis a világ szemében. És ezért mi nagyon hálásak vagyunk és megköszönjük Nekik, és arra kérjük Öket, maradjanak mindig ilyenek.

Következő számunk címe: **SENTÉLYÜNK, MÁRIA HÁZA**. Lapzárta: nov. 15.

„Mit várunk a hamarosan elkészülő sentélybe költözni szándékozó Édesanyánktól és mit ajándékozunk neki?”

Továbbra is várjuk írásaitokat nem csak a megadott témával kapcsolatban, ha családokban vagy környezetekben tapasztalt élményeitekkel meg szeretnétek ajándékozni másokat:

Éva és János

2040 Budaörs, Ószirózsa u. 15. Tel.: 23/421-088, e-mail: evatom@uze.net

Családi élet és szakma harmóniában

Aránylag sokat hallunk ma arról, hogy keresztény édesanyák számára milyen sok lemondást jelent az anyai hivatás, hogy a szakmájukat gyakran fel kell áldozniuk. Ez bizony így is van. A csillogó szakmai sikerek a legtöbbször nem a sokgyerekes édesanyáknak jutnak osztályrészül. Igaz, cserébe egy sokkal nagyobb értéket kapnak. Vajon hogyan néz ez ki a kereszténységüket komolyan vevő édesapák számára?

Kedves édesapák, rossz hírem van. Egy családjával is törődő férj ugyanúgy hátrányban van a munkahelyén, mint a felesége. Nem tud olyan szép szakmai sikereket elérni, mint kollégái, nem tud olyan pozícióba kerülni, mint gyakran tehetségtelegebb munkatársai. Hogy miért? A válasz egyszerű. Egy napban összesen 24 óra van. Ha a munkára fordított idő kevesebb, akkor abból ugyanakkora hatékonyságot feltételezve kisebb teljesítmény következik. Kevesebb eredményt tudunk felmutatni, mint agglégény kollégáink, vagy azok, akik a szakmai sikerekre tették fel az életüket. Még ha szép eredményeket tudhatunk is magunkénak, több munkával még többre vihettük volna. Ráadásul a mai világban egy nő számára a szép család a külvilág szemében is jelenthet sikert, bár sajnos ez is egyre kevésbé jellemző. Minket, férfiakat azonban ez alapján egyáltalán nem ismernek el. Ha valakivel találkozunk, az első kérdésük az, hogyan megy a munkánk. Egy kicsit is ambiciózusabb férjnek ez nem kis lemondás. Kedves feleségek, ezt becsüljétek meg! Ezt az áldozatot értetek, és a gyerekekért hozza meg férjetek.

Mi annak idején a házasságra készülve azt tanultuk, hogy a helyes értéksorrendben legelől van a Jóisten, közvetlenül utána a házastársunk kap helyet, majd a gyerekek. A szakmánk csak ezután következhet, még ha azt bizonyos foglalkozások esetén hivatásnak is nevezzük. Egy családos ember számára a hivatás a házassága és a családja. Ez még akkor is így van, ha orvosok vagy tanárok vagyunk. Ezt az értéksorrendet általában el is fogadjuk, legalábbis az eszünkkel. Azt, hogy a Jóisten legyen az első helyen, ritkán kérdőjelezzük meg, még ha a tetteinkből nem is mindig látszik ez rögtön. Az, hogy a házasságunk fontosabb hivatás, mint a gyerekeink, néha már elvileg is gondot okoz. Pedig ez így van. Itt mi férjek vagyunk veszélyben,

hiszen az anyai ragaszkodás és gondoskodási vágy nagyon mély ösztön a feleségünkben, mely magában rejti azt a veszélyt, hogy parkoló pályára kerüljünk.

Minket, férjeket tipikusan nem a gyermekünk iránti szeretet von el a feleségünkkel való kapcsolattól, hanem sokkal inkább a szakmánk. Sőt, inkább sokkal általánosabban fogalmazok. Olyan tevékenységek vannak el, amelyekben a külvilág számára jól mérhető sikereket érhetünk el. Ennek egyik színtere a szakmánk. A külvilág folyamatosan tükröt tart elénk, és mér minket. Aszerint mér, hogy az aktuális társadalmi konszenzus alapján mi számít értéknek. Ma az ún. nyugati civilizációkban, így Magyarországon is sajnos az egyik legfőbb érték a siker, az önkitejesülés, amit pénzben és pozícióban tudunk mérni. Valljuk be, hogy mindkét fajta siker nagyon kellemes érzés. Nem is baj, ha tudunk örülni szakmai sikereinknek. A gond ott van, ha ez hajt minket. Nem hiszem, hogy halálunkkor azt fogják megkérdezni tőlünk, hogy sikerült-e végül eljutnunk a munkahelyi ranglétrán egy bizonyos pozícióba, vagy hogy egyéni vagy társas vállalkozásunknak milyen országos vagy nemzetközi presztízst szereztünk. A kérdés, amire majd választ kell adnunk, úgy szól, hogy hűségesek voltunk-e a küldetésünkhöz. És küldetésünk elsősorban a Jóisten felé van, majd a házastársunk és gyermekeink felé. Küldetésünk van a tágabb környezetünk (rokonaink, szomszédaink, egyházközségünk, munkahelyünk, társadalmunk) felé is, de nem mindegy, hogy valamit azért teszünk, mert a Jóistentől kaptunk egy feladatot, vagy azért, mert egyéni ambícióink hajtanak. Semmiképp sem szeretném azt mondani, hogy ne vállaljunk el fontos társadalmi vagy szakmai pozíciókat. Részt kell vennünk a közéletben, és felelősséget kell vállalnunk a munkahelyünkön. De mindezt akkor és ott tegyük, ahol úgy gondoljuk, hogy a Jóisten várja el tőlünk, és nem a környezetünk.

Amikor belefeledkezünk a szakmánkba, későn érünk haza a munkahelyről, gyakran mentegetőzünk saját magunk előtt is azzal, hogy a mai világban nem lehet csak úgy ugrálni, gyorsan az utcára kerül az ember, meg hogy a családunk számára biztosítjuk a megélhetést. Ez így is van sokszor. De talán nem olyan sokszor, mint ahogy azt gondoljuk. Vizsgáljuk meg a saját motivációnkat, és néha rájövünk, hogy bizony számunkra is fontos a munkahelyi pozíció és nem mindig a szükségleteknek megfelelő mértékben halmozzuk fel a pénzt.

Egy másik gyakori probléma, hogy aki megbízható, jó munkaerő, azt túlterhelik. Gyakran mondjuk, hogy a főnökeinktől kaptuk a feladatot, és

nem lehet ellenkezni, mert elveszítjük az állásunkat. A családuink anyagi biztonságáért valóban felelősséggel tartozunk. De számos pozitív példát láttam környezetünkben, ahol az értéksorrendet nem csak elméletben tudó, hanem gyakorlatban is élő férj a családja érdekében került összeütközésbe a főnökeivel, és nem történt semmi tragédia. Kell tudnunk nemet is mondaní, és megküzdeni értékeinkért.

Nagyon sok területen van feladatunk, küldetésünk, és ezeket harmóniában kell teljesítsük. Ezt a harmóniát a munkahelyünk gyakran megbontja úgy, hogy teljes embert követel kizárólagosan magának. Márpedig mi ennél többre kaptunk hivatást. Nem sikereiben gazdag, hanem hűségés életet kívánok mindannyiótoknak!

„Aki csak egyet is bűnre csábít a bennem hívő kicsinyek közül, jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakára és a tengerbe dobnák.”

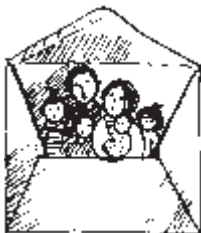
(Mt 18,6)

Kedves Apák! Úgy gondolom, hogy erre gyakran emlékeztetni kellene magunkat! A bensőnkben ma sokféle brutális szenvedély forr. A rossz példák, a környezet hatásai eltépik gyökereinket és egy vérengző vadállat nő fel bensőnkben: talán az iszákosság, vagy a házasságtörés, vagy a féktelen harag, vagy valami más... Emlékeztessük gyakrabban magunkat Jézus szavaira: *„Aki egyet is megbotránkoztat...”* Tudják, hogy mit jelent ez? Aki bűn-alkalommá lesz a számukra. *„Jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakára és a tengerbe dobnák.”* Az eredeti szöveg még szigorúbb. Nemcsak egyszerűen a tengerbe dobásról, hanem a tenger mélyébe való süllyesztésről beszél. Ez tehát a negatív szankció, az örök, bölcs nevelő átka, mellyel védi gyermekei méltóságát. Arra kellene ennek bennünket ösztönöznie, hogy állandóan készenlétben legyünk és a legkomolyabb követelményeket állítsuk magunk elé. A világ körülöttünk beszélhet, amit akar, a mi szívünkben és fülünkben egy másfajta ének hangzik. Minden mást egyszerűen félretolunk.

Ugyanakkor Jézus jutalmat is kilátásba helyezett. Ilyen nagyra értékeli a gyermekek méltóságát. Hallgassuk csak meg, hogy mennyi öröm, mennyi bensőség árad szavaiból:

„Aki befogad egy ilyen gyermeket az én nevemben, engem fogad be. Aki pedig befogad engem, nem engem fogad be, hanem azt, aki küldött.”

(Mk 9,37)

Félő férfiak?

A következő cikk egy orvosoknak szóló weblapon (Webdoki.hu) jelent meg:

„Magyarországon több középkorú férfi és család-fenntartó nő hal meg ma, mint a második világháborúban vagy az antibiotikumok felfedezése előtt. Elveszítjük az ország ereje teljében lévő férfi lakosainak jelentős részét, mert akik kiesnek a munkaerőpiacról, lemaradnak a javakért küzdők társadalmi versenyében, azok önbecsülésüket veszítve szorongásos betegségek áldozataivá válnak. Minden második 65 év alatti halálzásért a stressz okozta betegségek okolhatók. Kopp Mária, a Semmelweis Egyetem Magatartás-tudományi Intézetének vezetője évek óta figyelmeztet erre, ám valódi megoldást nem tud mutatni sem ő, sem más.

Tucatnyi ismerősöm van, ahol a középkorú férfi az egyetlen kereső a családban. Neki még van munkahelye. Rosszul fizetik ugyan, gyakorlatilag nincsenek jogai a munkahelyén, még amit a jogszabályok leírnak, azt sem képes érvényesíteni. A középkorú férfiaknak rendszerint fiatal felnőtt gyerekeik vannak, akik már pályakezdőként sem találnak állást. (Azt még nem vizsgálta senki, hány éves korában fog meghalni az, aki úgy kezdi a felnőtt életét, hogy eleve be sem kerül a munkaerőpiacra.) A középkorú férfi, bár türtözteti magát, elfojtott indulatot érez a munkaképes, felnőtt gyerekei iránt, akik otthon henyélnek, akármilyen iskolát végeztek is el, mert nincs szüksége rájuk a munkaerőpiacnak. Ugyanakkor fölényt is érez velük szemben: mégiscsak ő a családfenntartó, ha senkinek nem sikerül is ott semmi, azért ő még helytáll. A középkorú férfi, aki hamarosan idő előtt meghal a stressztől, már akkor is szorong, amikor még lehet önbecsülése, mert van munkahelye, és képes betölteni a tőle elvárt funkciókat, hiszen attól fél, hogy mindezt elveszítheti. Még erősebben szorong azonban, amikor a rettegett esemény bekövetkezik, kiesik a munkaerőpiacról, és „lemarad a javakért küzdők társadalmi versenyében”. Hiába érzi úgy, hogy személy szerint nem hibás azért, ami bekövetkezett, azt is pontosan tudja, hogy a környezete igenis őt okolja, amiért nem képes többé helytállni.

Mit tud tanácsolni az álságos társadalom? Változtasd meg az életed, legyél te is dinamikus, sikeres? Ugyan, hogyan? Képezd át magad, vegyél új ruhát, ha állásinterjúra méész, tegyél úgy, hogy kezed-lábad töröd más hasznáért? Vagy mondd holnaptól azt, hogy nem érdekel az uralkodó értékrend,

nem érdekelnek a „javak”? De ezt csak addig mondhatod, míg megjönnek a közműszámlák, elromlik a tévéd, leszakad a farmernadrág a gyerekedről.

Nem csoda, hogy Kopp Mária professzor asszony nem tud megoldást: egy társadalomban vagy van biztonság, és akkor kevés a szorongás, vagy nincs. Ha nincs biztonság, akkor logikus az út a kannás borig, a napi két doboz olcsó cigarettáig, a tüdőrákig és a májzsugorig. Ahol korlátok nélküli, kíméletlen a verseny, ott kódolva van a kudarcos életek sokasága.”

Eddig tart az idézet. Az „álságos társadalom” nem tud tanácsot adni. Mi tudunk? Igen, a mi válaszuk a gondviselésbe vetett gyakorlati hit. Az, hogy tudjuk, van Valaki, akinek gondja van ránk és minden ügyünkre. Isten gondoskodása a mi biztonságunk.

Aki megadja nekünk a szükségeset, ha az Ő országát keressük, az Ő törvényei szerint élünk (legalábbis igyekszünk), ami nem más, mint a szeretet parancsa. A dolgok, persze, nem mindig úgy alakulnak, ahogy elképzeltük, ahogy mi szeretnénk. Sokszor van olyan érzésünk, mintha ég és föld között egy kötélbe kapaszkodva himbálóznánk. Viszont tudjuk, hogy ez a kötél erős és Isten tartja a kezében. Tudjuk, hogy az a feladatunk, hogy erősen kapaszkodjunk, hogy le ne zuhanjunk. Nagy feladat, férfimunka, erősebbek leszünk, ha végigcsináljuk.

Segít még, ha tudatosítjuk, hogy hivatásunk nem egyedül a munkahelyünkre korlátozódik, otthon kezdődik igazán. A munkahelyi nehézséget segít feldolgozni az otthoni jó légkör. A végképp kikerülhetetlen értelmetlen munkának is értelmet ad a tudat, a családomért teszem, ezzel megváltozik a hozzáállásom. Amiben biztosak lehetünk, az otthoni munkahelyünkön, az apai és férji hivatásunkban, soha nem leszünk munkanélküliek, még akkor sem, ha a gyerekek „kirepültek”.

Karrier munkanélküliként

Én, egy apa, akinek az egyik legfontosabb feladatomban az lenne, hogy elartsam a családomat, egyszer csak elveszítettem az állásom. Az utóbbi időben sokan járnak így, nincs ebben semmi különös, mégis nagyon fáj. Elveszítettem azt a biztonságot, megbecsülést, megélhetést, helyszínt, közösséget, ahol a nap huszonnégy órájának majd felét töltöttem. Mi lesz ezután? Talállok-e más helyet, hasonló munkakört? Mi lesz a családommal?

Egy dologban biztos voltam. Nem szabad kétségbeesni. Feleségem erős támasz volt, és tudtuk, a Gondviselés nem hagy cserben. Isten kezében vagyunk.

Hogyan éljük a hétköznapokat, hogy nekem nem kell munkába sietnem? Arra gondoltam, milyen nagy ajándék, hogy többet lehetek a családdal. Megtehetek bizonyos dolgokat, amire eddig nem jutott időm. Reggelente együtt reggeliztünk, micsoda élmény! Én vittem a gyerekeket óvodába, iskolába, én indíthattam őket. Útközben kérdeztem őket, kiért, miért imádkozzam. Hazafelé úton könyörögtem jó jegyért, a barátnő kienkeszteléséért, hogy kisfiamat bevegyék a focicsapatba, a sikeres rajzversenyért, hogy ne szedjék be az olvasónaplót... Napközben, amellett, hogy folyamatosan állást kerestem, jutott időm az elmaradt ház körüli munkák elvégzésére is. Szarufákat, ablakkereteket, kerítést mázoltam, kifestettem az egész házat (rég ráfért), gipszkartonoztam a tetőtérben, nagy veteményest alakítottam... Kiszámoltuk, milyen sok pénzt spóroltunk meg ezzel, hogy nem kellett mestereket hívnunk (munka mellett egyszerűen nem jutottam hozzá). Délután, ahogy hazajöttek a gyerekek, jelen voltam. Nézték, mit csinálok, beszélgettünk, néha segítettek. Építettünk egy tárolót, melynek padlásrészt is alakítottunk, nagyszerű búvóhely lett a kölyköknek, kötélhágcsóval lehet felmenni, az ablakából facsúszdán lecsúszni.

Szerényebben éltünk. Átgondoltabban vásároltunk és ezt nem éltük meg különösebb nehézségként. Rájöttünk, mennyivel kevesebb dologgal is elvagyunk. A feleségem régi, finom, egyszerű ételeket készített, mint nagyanyáink is. Kedvencünk lett a puliszka, édesen, sósan, mennyei! Vagy a fokhagymás, csirkemájás zsíroskenyér paradicsommal, savanyú káposztával, uborkával... A feleségem „alkotott” a konyhában is.

Lassan elfogyott a ház körül a munka. Nem akartam tétlen maradni, mert nem bírtam volna elviselni. Persze tovább kerestem állást, de emellett egyre inkább foglalkoztatott valami. A templomudvar. Nem nagy terület, foltos, kiszáradt fű, néhány fa, bokor. Lehangoló látvány, pedig milyen szép lehetne. Milyen jó lenne mise után itt időzni, beszélgetni, vagy a katolikus iskolából hazatartó diákoknak itt találkozgatni. A gondolatot tett követte, egyeztettem a plébánossal és megengedte, hogy felássam a kertet. Néhányan látták, hogy mit dolgozgatok, és beálltak ők is segíteni. Nyugdíjas férfiak. Hétféteken egy-egy ismerős és a fiaink is. Közben az asszonyok hoztak virágtöveket, egy virágboltos kertészmérnök hívó megtervezte és növényadománnyal támogatta a parkot. Füvesítettünk, cserjéket, évelőket ültettünk. Az atya is fellelkesült. Vásárolt tíz padot, néhány kandelábert (hogy elűzzük a sötétséget) és egy egyszerű öntözőrendszert (hogy ki ne száradjon ez a szép kezdeményezés).

Elkészült a templomkert. Éppen már dugták ki fejüket a zsenge fűszálak, mikor új állást találtam. Nagy kő esett le a szívemről. Most kezdek belezúzni az új kerékvágásba. Nagyjából ugyanannyi pénz és talán kevesebb és előretervezhetőbb munkaidő, mint az előző helyemen volt.

Jó, hogy újra van munkahelyem. De szép volt a munkanélküli időszak is. Tehettem valami hasznosat a közösségért, jó látni az eredményt. Ami a legjobb, hogy a gyerekek és feleségem is visszasírják ezt az időszakot. Egy kicsit én is. Sok időt lehettem a családommal, jobban megismertem őket, még inkább részese lehettem az életüknek. Ezért ezt az időszakot úgy tekintem, mint édesapai karrierem egyik csúcspontját. Ez a karrier számomra legalább annyira fontos, mint a szakmai.

Recept (egy) jó Édesapához

Vegyünk egy fiút (legyen Pistike), akit szülei istenfélelemre, vasfegyelmre, jámborságra, munkabírára, jótanulásra, mindenevésre neveltek. Adjunk hozzá szigorú és híres iskolákat, természetesen jó eredménnyel. Kell hozzá még egy közösség, ami kicsit farag a radikalizmusból, de növeli a természetességet, rugalmasságot, keleszti a humort (de még hogy!) és egyáltalán nem utolsó sorban felkínál egy tökéletes partnert.

Ez utóbbi nélkül ne is kezdjünk hozzá az egészhez!

Ha megcsíptük Pistikénknek a Tökéletest, nyert ügyünk van. Ő – a maga derűjével és angelus de la terra (**EZ MI MAGYARUL?**) természetével – kihozza alanyunkból a Férjet. Ezzel kész az alap.

Ehhez kell még egy csipetnyi gond, késhegynyi idegesség, bő marokkal mért munkabírárság illetve néhány plusz diploma – ízlés szerint.

És ekkor, végre hozzáadhatjuk a várva várt Gyermeket!

Önmagában azonban – apaként – még ízetlen lenne frissensült családfőnk.

Szükséges számos ingyenc fűszer, hogy Pistikénkől István legyen, s apasága sava-borsa megnyilatkozzon: az álmatlan fakír, a maradékon élő házi malac, a mélyen szunnyadó költő, író, a (talán fel sem fedezett) ezermester, a kétféleképpen járó nagylexikon, teológiai kézikönyv és viláगतlasz, salomoni bölcsesség, angol diplomácia és olaszos humor. Nem árt egy kis plébániai és közeleti szerepvállalás, persze magas fokon.

Mindehhez – ha profit akarunk – szükséges egy családmozgalom, mely a tekintélyelvű apából nyitott édesapát csiszol, de olyat, hogy gyermekei felnővén, farkasnak nevelve is bárányként, így fohászkoznak:

Szép lenne, ha örökké éltetné, Urunk!

Egy boldog apa panasza

Gyönyörű nagycsaládunk van. Feleségem kedves, melegszívű, mély lelkiéletet élő asszony. Igazi anya és emellett a közösség lelke. Jól főz, rendben tartja barátságos otthonunkat. Olyan feleség, amilyen sok nő szeretne lenni. Tiszta szívből mondom, nagyon szeretem Őt is és gyermekeinket is. Büszke vagyok Rájuk.

Ha mindez így van, akkor miért van panaszkodás a címben, kérdezhetitek joggal. Azért gondoltam, hogy írok nehézségeinkről, mert több férfitársammal beszélgetve kiderült, hogy nekik is vannak hasonló gondjaik.

Mi is úgy kezdtük közös életünket, hogy Isten után első a házastársunk, és utána jönnek a gyerekek. A legnagyobb ajándék, amit a gyerekeknek adhatunk, ha szeretjük egymást és ezzel egy biztonságos, szerető családi háttérrel nyújtunk életükhöz. Ma is ezt valljuk, de úgy tűnik, a feleségeknek ezt nagyon nehéz megvalósítani. Ahogy születnek sorra az általunk – apák által – is várva várt gyerekek, egyre inkább a háttérbe szorulunk, ami egy bizonyos fokig normális, egészséges és természetes jelenség. A gyerekeket különórákra visszük, tanulni kell velük, a kamaszokkal gyakran éjszakába nyúlóan kell lelkiéletet élni, mindez sok időt vesz el. A kicsit altatni kell, éjjelre az ágyunkba engedni, (ha egyáltalán mellénk fekszik még feleségünk és nem a gyerekekkel alszik). Népes a tágabb nagycsaládunk is, akiket rendszeresen és úgymond kötelezően végig kell járnunk, és hát itt a közösség is, amelytől olyan sokat kaptunk, szeretnénk valamennyit viszonzni is. A végeredmény: szinte nincs idő, erő egymásra. A végeredmény: a gondoskodás, a szeretet személyes kifejeződése szinte kizárólag a finom étel, tiszta ruha, rendes lakás előteremtésében mutatkozik meg, ami igazán nagy dolog, de mégis kevés. Kevés, mert elvész a melegség a kapcsolatlanságból, mert egyre eltávolodunk lélekben, mert egyre kevésbé értjük egymást, mert egyre több a külön út... (Hál' Istennek a számítógéphez nem ért a feleségem és megmaradt rendszeres közös együttlétnek ez a program, amikor is a kapott leveleket elrendezzük, megválaszoljuk!)

Tilmann atya szokta mondani, a férfiak legalább annyit költsenek feleségükre, mint az autójukra. Én azt kérném, a feleségem legalább annyi szeretetet, gyengédséget pazaroljon rám, mint egyre a gyermekeink közül.

Mi lehetne a megoldás?! Ezen töprengek most, mert nem lenne szép, ha csupán úgymond himsoviniszta módra panaszkodom, sajnáltatom magam/magunkat, széttárom kezem és azt mondom: Én itt tehetetlen vagyok,

neki kell megváltoznia. Most hogy leírtam szívfájdalmamat, kezd körvonalazódni a megoldás is. Mi az, amivel én segíthetnék?! Semmiképpen sem azzal, hogy váljak én is gyerekké, úgy viselkedjek, ahogy a mieink is szoktak, vagyis: legyenek problémáim, nehézségeim, balhézzak, és akkor biztosan figyelnek rám. (Régebben már próbálkoztam ezzel. Kétes sikerrel. Negatív figyelmet sikerült kicsikarnom.) Ilyen viselkedéssel azonban további súlyt raknék feleségem így is nagy terheket cipelő vállára. Emellett magamat sem szívesen látom ebben a szerepben. Talán egy férfias megoldással többre lehet menni: újra meg kell hódítani a feleségemet, mint régen. Virággal, kedvességekkel, figyelmességekkel. Elrabolni otthonról néhány órára. Kedvesen, de határozottan ki kell követelnem, ami jár nekem is. Mert „megérdemlem”. Mert megérdemli.

Apaként nem egyedül

Ifjú koromban idegesítettek a gyerekek. Különösen a nyafogásuk, a hisztijük, a szófogadatlanságuk. De hát még olyan messze volt, hogy nekem is sajátom legyen!

Teltek az évek, megismerkedtem leendő feleségemmel, házasságon gondolkoztunk, amelybe természetesen a gyermek is beletartozik. Majd most én megmutatom, hogyan kell gyereket nevelni – persze a feleségemmel együtt! Más szemmel néztem az ismerősök gyerekeit, mint eddig, ötleteim voltak, mit tennék másként a szüleik helyében, jobban, mint ők. Sajnáltam a gyerekeket, hogy nem én vagyok az apjuk, milyen jól tudnám nevelni őket. Majd én megnevelném őket! De ahhoz, hogy apák legyünk, kell (legalább) egy gyerek.

Aztán megszülettek a saját gyermekeink. Szép lassan sokasodtunk. És mi a legjobb belátásunk szerint neveltük őket. És neveltük magunkat. És a gyerekek is minket. A legfontosabb, amire megtanítottak, az alázat. Szálljunk le a magas lóról. Bármennyire is szeretjük őket, bármilyen sokat teszünk értük, a legnagyobb igyekezetünk ellenére, számos baklövést követünk el a gyereknevelésben is. Igen, nagyon fontos, hogy képezzük magunkat, de mégis sokat hibázunk, nem mentegesként, de számtalan okunk van rá.

Megtanultam, hogy apai hivatásomban nem vagyok egyedül. Támogat három anya, a Szűzanya, aki családjainkban „magához vonzza az ifjú szíveket”, a feleségem és édesanyám. És segít három apa, a Mennyei Atya, Szent József, akihez gyakran fohászkodom és édesapám, akitől sokat tanultam. Legalább heten hordozzuk a terheket, nincs olyan nagy vész, ha néha-néha csődöt mondok.

Apa a munkahelyen is

Egyszer Tilmann atya nálunk járt „családlátogatáson”, és többek között az apaságról, a hivatásomról is beszélgettünk. Egyszer csak lehajtotta a fejét, hosszú percekgig csöndben volt (már-már azt hittük, elaludt, mert nagyon fáradt volt), majd hirtelen megszólalt. Nem csupán az a fontos, hogy otthon jó apa legyen a férfi, hanem a munkahelyen is apának kell lennie. Mit jelent ez? Felelősnek kell lennie a többiekért, hordoznia kell őket, segíteni, elfogadni, szeretni a társait. Persze a munkatársak többsége nem könnyen szerethető, van, aki lusta, van, aki nem jó szakember, van, aki nem fogadja el a segítséget... Nem erőszakolhatjuk rá magunkat senkire. Mit tehetünk ilyenkor? Csak azt, amit apaként is teszünk. Biztos pont vagyunk, aki megszólítható, aki megbízható, aki odafigyel, aki a zsinórmérték. Erre törekszünk.

Újnak éreztük ezt a gondolatot, bár a munkatársakkal való jó viszony fontos volt nekem is. A legtöbb kollégámmal kiegyensúlyozott volt a kapcsolat, és ezért megdolgoztam, ez nem ment magától. De hogy apjuk lennék?! Nem túlzás ez egy kicsit?!

Aztán elkezdtem őket egy kicsit atyai szemmel is nézni, jobban érdeklődni a magánéletük iránt, egy-egy kicsúszott szóra rákérdezni, és hagyni, hogy „kibukjon” egy-egy nehézség. És elkezdtem rendszeresen imádkozni értük. Ez a fajta „gondoskodás” a szívemet is kicsit jobban kinyitotta feléjük, irgalmasabban tekintettem rájuk.

Egy idő után furcsának éreztem, hogy ezek a lelki „gyerekek” nem a feleségetől vannak. Minden gyermekünknek ő kell, hogy az anyja legyen! Így őt is bevontam ebbe az újdonsült szülői szerepbe. Elmesélem neki, amit ők mesélnek, megbeszéljük, elmondja a meglátásait, és együtt imádkozunk értük.

Nem sikerül mindig jó szülőnek lennünk, mint ahogy otthon sem, de nem adjuk fel. Ez kemény feladat, kicsit meghalunk közben, de nem baj, feltámadunk.

„Minden nevelő hivatása, hogy az eszmény megtestesítőjeként a Mennyei Atya visszfénye legyen” (Kentenich J.)

Négy férfi egy EMBER

Ismerek egy férfit. Magas, jóképű. A tekintete nyílt, a kézfogása erős. Soha nem hazudik. Megüli a lovat, tud bánni a fegyverrel, nem ijed meg a saját árnyékától. Van humorérzéke, de nem beszél feleslegesen. Nem szereti a nyavalygást, de együtt érző, és segítőkész a rászorulókhhoz. Ő egy kalandfilm hős.

Ismerek egy férfit. Sokat tanult, művelt. A munkahelyén felelősségteljes munkát végez. Általában tud bánni az emberekkel. Hajlandó éjszakákat virrasztani, hogy elvégezze, ami a munkanapjába nem fér bele. Jó munkatárs, ha módjában áll, részt vesz a közös bulikon. Elismerik teljesítményét, és rendszeren megfizetik (természetesen magyar árfolyamon). Ő egy sikeres ember.

Ismerek egy férfit. Szilárdan hisz Istenben. Minden vasárnap ott van a szentmisén. Ha szükséges, felolvas, segít a kórmeneteken, ministrál. Hűséges a feleségéhez, hitben neveli a gyerekeit. Ő az egyház támasza.

Ismerek egy férfit. Eltart egy családot. Felépít egy házat, nem ijed meg semmilyen munkától. Meghallgatja a feleségét, büszke a gyerekeire, okosan neveli őket. Hacsak nem olyan fáradt, hogy egy ültő helyében elalszik, mesél nekik esténként. Tudja, hogyan kell pelenkázni, tud beteget ápolni, érdeklődéssel fordul az idős szülők felé. Persze gyakran ingerült, kiabál, veszekszik, a kákán is csomót keres. Nem hajlamos a bocsánatkérésre, legfeljebb nagyon súlyos esetben. Nincs különösebb érzéke a mélylélektani problémák iránt. De mindig jelen van. Ő egy családapa.

Ez eddig négy férfi. Az ebből a négy férfiből összeálló egy EMBER a Jóisten kegyelméből évtizedek óta a férjem. A gyerekeim apja. Lelki-testi társam, a legjobb barátom.

Kérlek Istenem, adj neki erőt, egészséget, hogy még sokáig járhassuk együtt az életünk útját. és add, hogy majd Nálad is együtt lehessünk.

„Az apa kezében, fejében és egész lényében kell, hogy erő, szilárdság, változatlanág legyen. Mindennek mély tisztelettel kell párosulnia. Olyan tisztelettel, mely önzetlenül szolgálja a gyermek javát. Tisztelet, mely ki akarja bontakoztatni a gyermekben rejlő valamennyi alkotóerőt.” (Kentenich J.)

A tökéletes férj

Kedves Férfiak! Bizonyára szeretnétek feleségeket boldoggá tenni. Talán tanácstalanok vagytok, mi az, amire szükségük van. Félünk, esetleg azért nem vagytok tökéletes férjek, mert nem tudjátok, milyeneknek kellene lennetek. Hogy ne tapogatózzatok a bizonytalanság ködében, íme a segítség.

Fontos, hogy a férj egy személyben legyen:

1. hitves, 2. lelki barát, 3. társ jóban, rosszban, 4. gyengéd szerető, 4. apa, 5. fivér, 6. tanár, 7. nevelő, 8. gyóntatópap és a család papja, 9. alkalmanként szakács, 10. autójavító, 11. ezermester, 12. sofőr, 13. hordár, 14. lakáj, 15. építész, 16. kertész, 17. pszichológus, 18. teológus, 19. polihisztor.

A természete is fontos. A férj legyen:

1. imádságos lelkű, 2. szorgalmas, 3. gyakorlatias, 4. gyermekszerető, de nem gyermeteg, 5. kedves, 6. sportos, 7. okos, 8. szerény, 9. erős, 10. gyengéd, 11. határozott, 12. jólnevelt, 13. érzékeny, 14. romantikus, 15. férfias, 16. vidám, 17. komoly, 18. bátor, 19. óvatos, 20. energikus, 21. nyugodt, 22. gondoskodó, 23. ügyes, 20. áldozatkész, 21. megértő, 22. elegáns, 23. kiszámítható, 24. titokzatos, 25. szeretetteljes, 26. hidegvérű, 27. szenvedélyes, 28. engedékeny, 29. határozott, 30. becsületes, 31. adakozó, 32. takarékos, 33. igazságos, 34. sármos [elbűvölő], 35. hűséges, 36. álmodozó, 37. hivatásszerető, 38. otthon szerető, 39. megbízható, 41. tekintélyes, 42. alázatos, 43. felelősségteljes (pl. ne vezessen felelőtlenül).

Nem szabad elfelejtenie:

1. a feleség születésnapját,
2. névnapját,
3. a házassági évfordulójukat,
4. az első csók évfordulóját,
5. a gyerekek ebédbefizetésének és a könyvtári könyvek visszaadásának határidejét,
6. megismerkedésetek egyetlen pillanatát sem,
7. melyik szülés hogy zajlott,
8. számlák befizetésének határidejét, különös tekintettel a telefonszámlákra. (Kibíráhatatlan csapás lenne, ha néhány napra kikapcsolnák, és neje nem beszélhetne!)

Továbbá:

- a) Legyen a férj kicsit féltékeny, de ne vigye túlzásba.
- b) Jöjjön ki a feleség rokonaival, de ne töltsön velük több időt, mint Vele.

c) Tisztelje szüleit, gondoskodjon idős napjaikról, de ne meséljen édesanyjának többet, mint feleségének.

d) Adjon a nőnek szabadságot, de mégis mindig érdeklődjön, hol és ki volt.

e) Öltözzön elegánsan, de legyen kész mindig a hátán hazacipelni nejét térdig sárban, majd bemászni az erkélyen, ha otthon felejtette a kulcsát.

f) Legyen kész elkapni és megverni a tolvajt, aki ellopta nejétől a ridiküljét, amiben olyan fontos dolgok voltak, mint a tükör és ajakrúzs.

g) Munkából hazaérve, az első útja ne a hűtőszekrényhez vezessen, hanem nézzon mélyen a szemébe és mondja: „Sokszor eszembe jutottál.” Akkor jó igazán, ha valóban így is volt.

h) Ha azt kérdezi: „Nem veszel észre rajtam valamit, drágám?!”, készüljön fel, hogy dicséretet vár a frizuráját, új ruháját, sminkjét illetően. Bármilyen bizonytalan arckifejezés, tétova kérdés: „Mit kéne látnom?”, tönkreteszi a nő önértékelését.

i) Vendégségben ne próbálja mások előtt rávenni, hogy kérje el a vacsora receptjét, mert ilyen jót régen evett.

j) Legyen jó véleménynel a feleség barátnője iránt, de ne tegyen olyan megjegyzéseket, amelyből az derülne ki, hogy valamit nejenél jobban csinál.

k) Ne tegyen bántó megjegyzéseket, ha a felesége a tervezett indulás előtt öt perccel kezd haját mosni, úgymint hiába. Inkább keresse elő a hajszárítót vagy dicsérje a mostani divatot, milyen trendi a szél fújta frizura (így jó időben csak az autó összes ablakát kell letekerni).

l) Akár a szemhéjak kipöckölése árán is, legyen mindig kész akár az éjszaka közepén is lelkiéletet élni a feleségével.

A teljesség igénye nélkül ennyi csupán az egész. Ugye, egy férfi sem gondolja, hogy mindezek megvalósítása lehetetlen?! Hiszen egy igazi férfi számára nincs lehetetlen. Ha hitvesed elnézi neked, hogy esetleg a fentebb leírt néhány jó tulajdonság némelyikével nem rendelkezel, adj hálát az Úrnak, mert igazi jó schönstatti feleséged van.

„Mivel nincsenek igazi apák, ezért van csak kétségbeesetten kevés vallásos gyermek. A gyermek ösztönösen átviszi a földi apaképét a Mennyei Atyára. A mai emberiségnek az a betegsége, hogy képtelen Isten körül összegyűlni, körülötte keringeni. Ez nagy részben azzal kapcsolatos, hogy a földi apák oly kevésbé hasonlítanak a Mennyei Atyára.”

(Kentenich J.)

Élő háziszentély

Háziszentélyünk története 1996-ra nyúlik vissza. Ebben az évben voltunk először Óbudaváron családnapokon. A képet már hazaérkezésünk után kivetjük otthonunkba, háziszentélyünk pedig 1999-ben született, amikor is szeretetszövetséget kötöttünk a Szűzanyával. A szentély közös igényként jelentkezett, mindenki örömmel fogadta. Kerestük számára a legjobb helyet, és néhány próbálkozás után – úgy érezzük – megtaláltuk.

A szentély megszületése utáni második napon valóságos csodával köszöntött minket a Szűzanya: Kisfiunk első este – miután elmagyaráztuk, mi mit jelent, miért helyeztük oda – egy kérést dobott be a korszóba. Iskolába készült első osztályba, és nagyon vágyott egy bizonyos márkájú, színű, fazonú iskolatáskára, amit mi akkor nem tudtunk megvenni neki. Ő mégse tett le róla és Máriához fordult. Másnap az új szomszédunk megkérdezte, nincs-e szükségünk egy iskolatáskára, amit a kisfia egy évig hordott. Pontosan az a táska volt, amire gyermekünk vágyott. Teljesen ugyanaz. Megtapasztaltuk annak igazságát, hogy „először magamhoz vonzom a gyermeki lelkeket”.

Nem csak ők, mi is sokat tanultunk ebből a „beköszöntőből”. Ha a Szűzanya ilyen figyelmes a kis dolgokban, ha ennyire fontosak számára szívből jövő, gyermeki hitből fakadó kéréseink, mennyire bízhatunk Benne minden ügyünkben! Szép volt ezt megtapasztalni.

Azóta is elé helyezük ügyeinket, bízva gondoskodásában, próbáljuk mi is megajándékozni Őt a kegyelmi tőkébe (sajnos messze lemaradva mögötte).

Érezzük, hogy viszonyulásunk a háziszentélyhez fokról fokra alakul, mélyül. Lassan-lassan sejtjük, hogyan szeretne vezetni bennünket a Szűzanya, mi pedig törekszünk arra, hogy a szentély ne csak egy sajtósan berendezett szeglete, hanem élő forrása legyen otthonunknak.

A pápára figyelünk

A negyedik parancsolat: Tiszteld atyádat és anyádat!

15. A tízparancsolat negyedik parancsolata a családra vonatkozik teljes összetettségében; azt is mondhatnánk, a maga szolidaritásában.

Maga a szöveg kifejezetten nem említi a családot, valójában azonban pontosan róla szól. A nemzedékek közötti közösség kifejezésére *az isteni Törvényhozó nem talált ennél alkalmasabb szót*: „Tiszteld!”... A család személyek – házastársak, szülők és gyermekek, illetve nemzedékek – közötti, különösen intenzív kapcsolatok együttese. Olyan együttes, melynek különleges biztosítóka van, és Isten nem talált jobb biztosítékot, mint ezt: „Tiszteld”.

„Tiszteld atyádat és anyádat”, mert számodra bizonyos értelemben ők az Úr képviselői, akik életet adtak neked, akik bevezettek az emberi létbe: egy törzsbe, népbe, kultúrába. Isten után ők a te első jötevőid. Ha Isten egyedül jó, sőt Ő maga a Jó, a szülők különleges módon részesülnek ebben a legfelső Jóságban. Tiszteld tehát a szüleidet! *Ez a tisztelet analóg az Istent megillető tisztelettel.*

A negyedik parancsolat szoros kapcsolatban áll a szeretet parancsával. A „tiszteld” és a „szeresd” között mély összefüggés van. A tisztelet lényege az igazságosság erényéhez kötődik, de ez nem tud tökéletesen kibontakozni a szeretettel, az Isten és a felebarát iránti szeretettel való kapcsolat nélkül. S vajon van-e közelebbi felebarát a családtagoknál, a szülőknél és a gyermekeknél?

Nem egyoldalú-e az a személyes kapcsolatból álló rendszer, mely a negyedik parancsolatban látható, hiszen csak a szülők iránti tiszteletre kötelez? Ha a szöveget szó szerint értjük, valóban egyoldalú. Közvetve azonban beszélhetünk arról *a tiszteletről is, amellyel a szülők tartoznak a gyermekeknek.* A „tiszteld” azt jelenti: ismerd el!... Azt is mondhatnánk, hogy a személy őszi ajándékozása a személynek, s ilyen értelemben a tisztelet találkozik a szeretettel. A negyedik parancsolat az atya és az anya tisztele-

tét követeli, de tekintetbe veszi a család javát is, s éppen ezért igényeket támaszt a szülőkkel szemben is. Úgy tűnik, az isteni parancs emlékezteti őket: szülők, úgy viselkedjétek, hogy tiszteletet és szeretetet érdemeljétek gyermekeitektől! Ne hagyjátok, hogy tiszteletetek isteni követelménye „erkölcsei ürbe” hulljon! Lényegében tehát *kölcsönös tiszteletről* van szó. A „tiszteld atyádat és anyádat” parancsolat közvetve mondja a szülőknek: tiszteljétek fiaitokat és leányaitokat. Megérdemlik, mert léteznek, mert azok, akik: s ez fogantatásuk pillanatától fogva érvényben van. Így ez a parancsolat, miközben kifejezi a család belső kötelékét, megvilágítja a család összetettségének alapját.

Isten tervében a család az emberi lét első iskolája. *Légy ember!* Ezt a parancsot a család közvetíti: légy ember, mint a haza fia, mint az állam polgára, s ahogyan ma mondanák: mint a világ polgára. Ő, aki az emberiségnek adta a negyedik parancsolatot, az ember iránt „jóakarátú” Isten (filanthroposz, „emberszerető”, mondták a görögök). A mindenség Teremtője a szeretet és az élet Istene. Azt akarja, hogy az embernek élete legyen és bőségben legyen, miként Krisztus hirdeti: hogy mindenekelőtt a családnak köszönhetően legyen élete.

Ezen a ponton világosan látszik, hogy a „szeretet civilizációja” szorosan kapcsolódik a családhoz. *Sokaknak a szeretet civilizációja ma puszta utópiának látszik.* Úgy gondolják, a szeretetet senki nem követelheti és senki nem kötelezhető rá: szabad választás tárgya, amit az emberek szabadon elfogadhatnak vagy elutasíthatnak.

Mindebben van valami igazság. Mindazonáltal a tény áll, hogy Jézus Krisztus ránk hagyta a szeretet parancsát, úgy, ahogy Isten a Sínai-hegyen elrendelte: „tiszteld atyádat és anyádat”. A szeretet tehát nem utópia: hanem az emberre rótt feladat, amit isteni kegyelem segítségével kell megoldania.

Az egyházatyák a keresztény hagyományban a családról úgy beszéltek, mint „családi egyházzól”, „kicsi egyházzól”. A szeretet civilizációjára hivatkoztak, mint az élet és az „emberi” együttélés lehetséges rendszerére. A családi „együttlétre”, az egymásért való létre, a közösségi tér megteremtésére minden egyes ember számára.

A szeretet civilizációja lehetséges, nem utópia. De csak azáltal lehetséges, hogy állandó és eleven kapcsolatban vagyunk „a mi Urunk Jézus Krisztus Istenével és Atyjával, akitől származik minden atyaság (és anyaság) a világban, akitől minden emberi család származik”.

(II. János Pál pápa Leveléből a Családokhoz 1994-ben, a Család Évében)

Egy modern múlt századi Alapító Atyánk aktuális gondolatai

Természetgyógyászat felsőfokon¹

Szalézi Szent Ferenc fiatalon nagy krízisbe esett²: Abban a korban élt, amikor a kiválasztottság gondolata rendkívül erősen foglalkoztatta a közvéleményt. Létkérdés volt a számára: „Én a kiválasztottak közé tartozom-e? Meghívást kaptam-e nemcsak a kegyelemre, hanem a dicsőségbe is?”

Annyira belebetegedett ebbe a belső nehézségbe, hogy csaknem a halálán volt. Tudják, hogy szabadult meg ettől a betegségtől? Épp az általam tanított inszkripció által. Odament egy Mária-kép elé és így imádkozott: „Istenem, ha azt akarod, hogy a pokolba jussak, akkor küldj a pokolba, csak engedd, hogy amíg itt vagyok, szerethesselek Téged!”

Értik a módszert? Semmit sem akarok magamnak megtartani. Az Úristen játszhat velem mint egy labdával, mint egy kugligolyóval, ahogy neki tetszik.

Isten nem rabszolgatartó. És csak akkor engedi meg, hogy a gyermekem az életét nyomorékként hordozza egy életen át, ha a gyermek számára ez a legjobb. Így tehát én sem akarom, hogy a gyermekem egészséges legyen, ha Isten nem akarja. Nem kell semmi mást tennem, mint az akaratom teljesen Isten akaratával összehangolni, egyesíteni... Senki sem gondoskodik úgy a gyermekemről, mint a Mennyei Atya. Hiszen ő maga a szeretet. (1Jn 4,8.16)

Az akaratomat csak akkor tudom ilyen, tisztán természetfeletti módon egyesíteni a Mennyei Atya akaratával, ha úgy fordulok Feléje, mint egyszerű gyermek. Másképp ez nem megy. Ezért az akaratnak ilyen aktusa rendkívül mély szabadságot feltételez, továbbá még nagyobb szabadsággal ajándékoz meg.

¹ Részletek P. J. Kentenich: 47. Vortrag des Brasilien-Terziats in: Brasilien-Terziat. Terziat der Pallottinerpatres in Santa Maria/Brasilien vom 16.2. - 5.3. 1952. 3. Band: Vorträge 34-51, Schönstatt 1975, 138-152; Nr.: 1952\0229bt47

² Hildegard Waach: Franz von Sales, Das Leben eines Heiligen, Eichstätt/Wien 1962, S. 91-101 (Die grosse Krise).

Merészkedjünk még tovább! Aki misztikus beállítottságú, természetesen minden lehetőségre gondol. Tehát arra is, hogy a Jóisten tervszerűen megengedi, hogy bűnbe essem. Kérem, ne értsenek félre! Természetesen soha sem fogom azt mondani: „Istenem, ha ez a Te akaratod, akkor engedd, hogy vétkezzek!” Mert Isten egyetlen bűnt sem akar. De szabad-e így imádkoznom: „Istenem, ha abban a mély megaláztatásban akarsz részesíteni, ami a bűnben van, akkor kérem?” Ilyesmin csak a misztikus beállítottságú emberek problémáznak, egy normális embernek nincsenek ilyen gondjai.

Az viszont mindenkire igaz marad, hogy teljesen ki kell szolgáltatnunk magunkat Istennek; semmit sem megtartva, mindent Neki adva.

Egyik legjobb munkatársam, novícius korában az örültek házába került. Minden elképzelhető dolgot végigcsináltak vele, kényszerzubbonyt is húztak rá, semmi sem segített. De abban a pillanatban, amikor bensőleg eljutott az inszkripcióhoz és kimondta: „Ha azt akarod, hogy megbolonduljak, akkor bolond akarok lenni!”, abban a pillanatban meggyógyult. Kijöhetett az örültek házából, és ma az egyik legjobb schönstatti pap. Ezért tehát az inszkripció gyógyszere minden idegességnek és minden lelki bajnak. Sőt, igen, ez a legjobb altatószer is. Minden helyzetre csak egyetlen szert ismerek – legyek beteg vagy egészséges – csak az inszkripciót, másra nincs szükségem. Mít csinálók, amikor nem tudok aludni? Nem azt mondom: „Most aludni akarok!” Ha ezt erőltetem, nem tudok elaludni. Hanem átadom magamat a gondolatnak: Istenem, ha azt akarod, hogy az egész éjszakát álmatlanul töltsen, akkor egész éjjel ébren akarok maradni. Próbálják ki egyszer! Ha ma nem sikerül, holnap biztosan beválik. Nem engedek teret magamban az ellenkezésnek.

„Jöjj el, Szentlélek, az én hitem fáradt és elnyűtt. Néha meglátom Istent életem eseményei mögött, de nem jutok el a találkozásig. Hallom, ahogy Isten hozzám beszél a prédikáció szavai által, de elakadok a felületes észlelésnél. Nincs erőm, hogy Mennyei Atyám hívását igazán befogadjam. Jöjj el, Szentlélek! Olyan fontosnak tartom magam. Úgy gondolom, hogy a dolgok kizárólag rajtam múlnak. Kentenich atyával ellentétben nem számítok életem Istenére. Járj át engem, Szentlélek, világosíts meg, hogy bízzak Mennyei Atyámban és valóban beszéljek vele. Túlértékelem az emberit és alulértékelem az istenit. Jöjj el, Szentlélek, és engedd, hogy átjárjon a fény, ahogy Kentenich atyának ajándékoztad. Jöjj el, Szentlélek és járd át a lelkem mélységeit, hogy a sötét és nehéz órákban is Jézussal tudjam mondani: Atyám, legyen meg a Te akaratod. Szentlélek, add meg nekem az örömet. Az örömet abban, hogy Isten vezet engem és hogy terve van az életemmel.” (P. Beller Tilmann)

Tilmann atya válaszol

Kérdés: Egy hívő embernek derűsnek, bizakodónak, kiegyensúlyozottnak kellene lenni. Én hiszek, tapasztaltam is Isten végtelen szeretetét, mégis nagyon gyakran rosszkedvű, csüggedt vagyok. Mi a baj velem? Lehet ezen a rossz hangulaton úrrá lenni?

Válasz: Ha rossz az általános hangulat, ettől a rossz hangulattól növekednek a rossz gondolataim. Általában azt gondoljuk, egy másik ember miatt érzem rosszul magam, mert ez az ember valami olyat tett, ami

engem sért, és ő a hibás, és ő a hibás és ő a hibás... Ez nem így van. A rossz hangulat, a rossz gondolataink belőlünk, a lelkünkéből származnak. Ha rossz az általános hangulatom, mindent feketén látok.

Mit teszünk, ha rossz érzésünk van? Az első: megállapítjuk, hogy ez így van: rossz a kedvem, jaj de kár. A második: megnézem ezt a rossz hangulatom, elfogadom, és odaajándékozom a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe. Azt mondom neki, hogy ez a rossz hangulat addig maradhat, ameddig Te akarod.

Szeretnék egy kicsit a kémiáról magyarázni. Gyakran a testünk kémiai háztartását érezzük. Nagyon leegyszerűsítve mondom. Hormonok vannak a testünkben. Olyan anyagok, amik kémiailag leírhatók, és állandóan érezzük hatásukat. Én most két hormonnál beszélek: először a szomatotrop hormonnál. [Növekedési hormon, az agyalapi mirigy elülső lebenyének a szervezet, főleg a csontok növekedését szabályozó és a fehérjeháztartásban is közreműködő hormonja.] Ha ez a vérünkben van, jól érezzük magunkat. Másodszor az adreno-kortikotrop hormonnál beszélek. [A mellékvesekéreg hormontermelését szabályozó, az agyalapi mirigy elülső lebenyében termelődő hormon.] És ha ez van a vérben, akkor rosszul érezzük magunkat. Az agyunknak egy része, a hipofízis irányítja ezeket a hormonokat. Hogyha a hipofízis a test vagy lélek ellen támadást érzékel, akkor riadót fúj: ezt meg kell mondanom az embernek. És adreno-kortikotrop hormont küld a vérbe. Akkor az ember vacakul érzi magát, és ha tud, megtesz mindent, hogy a kellemetlen helyzetet elkerülje. A másik oldal: ha az embert kellemes hatások érik, akkor a hipofízis szomatotrop hormont küld a vérbe, és ilyenkor szeretnénk elidőzni ebben az állapotban.

Mondok egy példát: találkozom egy emberrel, egy Istennek szentelt „mérges pókkal”, aki megvet engem. Gyanakodva méreget már megint! Mindjárt tesz valami kellemetlen megjegyzést. És akkor a hipofízisem azt gondolja, hogy most valami rossz történik, és a vérbe küldi az adreno-kortikotrop hormont. Most kezdődik el a mi harcunk: „Szűzanyám, tudod, hogy szeretlek, de ez az Istennek szentelt „mérges pók” készül belém csípni. Ezt nem bírom elviselni.” Majd csikorgó foggal azt mondjuk: „Én most azt a feladatot kapom Tőled, hogy elviseljem ezt az embert, sőt talán valami kedveset tudjak mondani neki. A kellemetlenséget, amit az ő jelenléte okoz, odaajándékozom neked a kegyelmi tőkébe.”

Akkor az én hipofízisem gondolja, jaj de jó, jaj de jó a helyzetünk! Ha a kegyelmi tőkéről hall a hipofízis, örül, és sok szomatotrop hormont küld a vérbe. Aki a kegyelmi tőke felé fordul, annak is mindig fájhat valami. Ez tény. De ténylegesen könnyebb az élete.

Tehát nem engedjük meg magunknak a tagadást. A negatívumokon való csámcsogás jóízű! Sok újság él a negatívum élvezetéből. Ha egy férfi hűséges harminc évig, mit lehet arról írni?” De ha egy férj kidobja a feleségét az ötödik emeletről, az már érdekes.

Kísértésben vagyunk, hogy a negatívumot élvezzük. Ez veszélyes, mert a tagadás rombol. Hogyan döntjük el, hogy éppen ezt tesszük-e? Vesszük az adott helyzetet: pl. szomorú vagyok, mert valaki félre értett, rosszat feltételezett rólam, és ezt több embernek is hírül adta. Ha a gondolataim akörül forognak, hogyan oldjam meg ezt a helyzetet, tisztázzam-e magam, vagy hagyjam a csudába az egészet, akkor ez nem élvezkedés. Ez a gondolkodás előre visz, esetleg tette sarkall, és végül belenyugszom. Ez a töprengés többször is megtörténhet, természetesen nem tudunk mindig azonnal dönteni. Ez jó. Ha viszont újra és újra izlelgetem a gondolatot: „Milyen igazságtalan, rosszindulatú volt a másik, pedig ÉN...”, és ismételtlen magam körül forgok, ez nem visz előre. Ez a tagadás haragba, gyűlöletbe fordul, mérgezi az embert.

Tehát nem engedünk meg magunknak negatív gondolatokat, hanem elviseljük a rossz hangulatot, és ami a lélekben fáj, azt a Szűzanyának ajánljuk a kegyelmi tőkébe. Ez egyfajta vértanúság. Lemondok a negatívumok „élvezetéről” azért, hogy szeretni tudjak. És mi már megszoktuk, hogy a szeretet fájhat. Ez a keresztényi életmód, mert ilyen módon a kegyelmi tőkéért Jézussal együtt vagyunk. Jézussal a keresztfán. Vele mondjuk: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.”

„Tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz hűséget”

(József Attila)

A vonzó nő

A férjek vágnak arra, hogy feleségük vonzó legyen. Egy apákról szóló újságban a férfiaknak szeretnék kedveskedni azzal, hogy arról érdeklődünk, milyen a vonzó nő férfiszemmel. Talán ez segít minket is, asszonyokat, hogy újra és újra meghódítsuk férjünket, ez legyen a mi ajándékunk számukra. Mennyire számítanak a külsőségek?

Manapság sok emberrel kerülünk felszínes kapcsolatba, amikor nincs idő és lehetőség arra, hogy a másik ember személyiségébe bepillantásunk, ezért valljuk be, számítanak a külsőségek, mert ez az, ami gyorsan „szemet szúr”, ez adja a legelső benyomást. Persze később, ha módunk van arra, hogy jobban megismerhessük a másik embert, korrigálhatjuk a róla kialakult képet.

Nem a csinos pofi vagy a bombázó alkat, amire a külsőségekkel kapcsolatban gondolkodok, hanem ami közhely, de amire talán egyre kevesebben figyelnek, a tekintet. A meleg, a figyelmes, értelmes tekintet. Ritkán látni érdeklődő, nem felszínes, nem idegesen össze-visszacsapongó szempárokat.

Elgondolkoztató volt hallani egy rádióműsorban, amikor fiatalokat kérdeztek erről a témáról, a legtöbb fiú azt mondta, a lány alakját veszik először szemügyre és csak azután az arcát.

Ez is azt mutatja, hogy a testiség nagyobb szerepet játszik a kapcsolatokban, mint a szellem és az érzelem, melyet az arc, a szem tükröz. Ráadásul a jó alak múlandó, és ha egy kapcsolat erre épül, szintén múlandó lehet.

Úgy gondolom, negyven éves kor fölött felelősek vagyunk az arcunkért. A kialakuló ráncok, redők tükrözik leggyakoribb arckifejezéseinket, melyek jellemeznek minket.

A másik, ami szemet szúr, az ápolatlanság. A zsíros, csapzott, fésületlen haj, elmaszatolódott festék, gyűrött ruha... Vagyis vonzó ennek az elmentéte, az ápoltság. Jól tudom, hogy egy sokgyerekes anyának a reggeli iskolába indulásra nem kis mutatvány, hogy ápolttá varázsolja magát. Pedig

a nőknek is fontos ez, jobb kedvűvé, magabiztosabbá válnak ettől. Például feleségem tíz perccel a gyerekek előtt kel fel, hogy magát rendbe szedve, kicsit felfrissítve tudja őket ébreszteni. Később nem jutna rá ideje. Itt a férj segítségére is szükség lehet. Én például még előtte ébredek és ágyba viszem neki a kávé, hogy egyáltalán fel tudjon kelni, és amíg ő készülődik, megterítek a reggelihez.

Végül, amit fontosnak tartok, az önismeret. Ez a külsőségekben is megnyilvánul. Hogy fel tudja mérni, milyen adottságai vannak (melyek javarészeről nem tehet vagy nem az ő érdeme), és annak megfelelően öltözködjön. Szánalmas, amikor egy idősödő nő úgy öltözik, mint egy tini lány, vagy egy teltebb nő, mintha karcsú alakja lenne: cicanadrágot hord és kidagadnak idomai a feszes ruhákból. Személy szerint nekem nagyon tetszenek a szép hosszú szoknyák, ruhák, de a mindennapokban, tudom, kényelmesebb egy nadrágot felkapni.

Hogy a feleségem vonzó legyen, rajtam is múlik. A feleségemre (és azokra az asszonyokra se, akik az ismeretségi körünkben vannak), nem az a jellemző, hogy szórja a pénzt ruhákra, ezért biztatnom kell, hogy magára is költsön. Arra viszont senkit nem biztatnék, hogy maga vegyen ruhát a nejének, szinte lehetetlen, hogy megfelelő legyen. Viszont meglephetjük egy-egy szép nyakláncsal, karkötővel vagy finom kozmetikummal, parfümmel, miután memorizáltuk a korábbi vásárlások, nézelődések közben elejtett félmondatait. (Olyan is volt, hogy a gyerekeket vontam be, faggassák ki, mit szeretne.)

A kedves, figyelmes arc, az ápolat külső és az önismeret független a testi adottságoktól, a jellemből nőnek ki, de hogy valóban kifejlődhessenek, rajtunk, a férjeken is múlik. Támogatjuk és segítjük őket, erősítjük önbizalmukat, figyelünk, hogy észrevegyük, ha nagy nehezen eljutott fodrászhoz vagy kozmetikushoz. Nem teszünk sértő megjegyzéseket kinézetükre. És mi is törekszünk arra, hogy amit tőlük elvárunk, magunk is megvalósítsuk. Vagyis mi is legyünk figyelmesek, ápoltak és legyen meg a saját stílusunk.

*„Ha a gyermeket az egész vonalon tönkre akarjuk tenni, akkor az apát és az anyát szembe kell egymással állítani, hogy legalábbis a gyermek előtt ellentmondjanak egymásnak.”
„Minél inkább előtérbe állítja az anya az apát, annál egységesebb a család, annál inkább gondoskodni fog az apa, hogy az anya ismét a középpontba kerüljön.” (Kentenich J.)*

& ŐSZIDŐ &

Egy nyugdíjas tanárnőt kérdeztem, miben mások ma a fiatalok, mint az ő ifjúkorában voltak:

A mi generációnk a háború utáni években volt fiatal. Láttuk, hova vezet az ostobaság és a gyűlölet. Láttuk, hogy országunk romokban hever, és ezt az országot fel kell építeni. Lázadtunk az akkori rendszer ellen, összefogtunk, egymásba kapaszkodtunk, tele voltunk reménnyel, hogy lesz új világ, és nekünk ezért tennünk kell. Manapság a fiatalok többségén a reménytelenség és a tehetetlenség uralkodik. Készen kapnak mindent, vagy ha nem, frusztráltak, mert nincs meg valamilyük, ami nekik úgymond járna. Frusztráltak, mert nem élhetnek úgy, ahogy szeretnék. Nekifeszülni egy feladatnak, tenni, dolgozni, ez sokaknak erőt meghaladó próbatétel. „Nincs kedvem hozzá. Unom.” – Általános hozzáállás.

Régebben megvoltak az együttélés szabályai, amihez alkalmazkodni lehetett, ha valaki nem tette, a közösség kizárta. Manapság a „rendbontók”, a perverzsek, a „mások” a sztárok, a példaképek. Létezik Emberjogi Charta, de nem létezik Emberi Kötelességek Chartája, pedig erre is nagy szükség lenne, mert az isteni törvények szép lassan kikopnak a lelkiismeretből.

Kérded, mit tehetünk most. Vetünk és újra vetünk, szórjuk a magokat. Bármennyire is csüggesztő a helyzet, mégsem reménytelen. Ezek az elhanyagolt szívek hiánybetegségekben szenvednek, és készek befogadni az értéket. Nekünk pedig készeknek kell lenni arra, hogy vonzóan mutassuk be, amit mi értéknek tartunk. Meg kell mutatunk, hogy a jó és a kellemes nem ugyanazt jelenti, mint ahogy a rossz és a nehéz sem ugyanaz a fogalom. A jó az, ami épít, a rossz pedig rombol: lelket, kapcsolatokat, közösséget, hazát. Igen, a legfontosabb, hogy segítsünk nekik különbséget tenni jó és rossz között.

*„A föld karunkra vár még, vetetlen nem maradhat
Zöldülő tiszta szándék, mit őriznek a magvak.
Azt hiszed, fagy csupán, jeges halálba dermed?
Én ezt látom: a tavaszt szomjazzák már a lelkek,
Hát vetni kell szünetlen, viharban, hóesésben,
Tiszta szót, mint a búzát, töretlen, jó reményben.
Mert nem veszhet el semmi, hulljon bár dermedt rögre
Kihajt, ha Ő akarja, s virágozik mindörökre.”*

(Kozma László)

Otthonra találtunk

Az egyik óbudavári családnapon első résztvevős családok vasárnap este szokás szerint mesélnek, milyen élethelyzetből érkeztek. Az egyik házaspár arról beszél, hogy éppen lakásvásárlás közben vannak. A számukra megfelelő, nagyobb lakást

már megtalálták – ezt két hétig tartják fenn nekik –, a jelenlegi kicsit pedig még nem tudták eladni. Azt remélték – mivel meghírdették a lakásukat –, hogy itt, Óbudaváron is tudják majd fogadni az érdeklődő hívásokat. Most szembesültek a szomorú ténnyel, hogy itt nincs térerő.

A hét közepén szentély körüli munkát hirdetett meg a házigazda házaspár. Mivel a résztvevők szinte semmit sem tudtak még a Szentélyről, nem volt illúziója a házigazdáknak a munkára jelentkezők számát illetően. Az első kellemes meglepetés az volt, hogy mégis kb. 8 férfi jött dolgozni. A második meglepetés pedig az volt, amikor téglapakolás közben egyszer csak megszólalt a fenti férfi mobiltelefonja – hisz csak a szentély helyén van térerő, de ezt ő nem tudta – és bejelentkezett a legkomolyabb vevő, aki készpénzben, egy összegben meg akarta venni a lakását!

A Gondviselésnek hála, azóta már meg is vette. Így mindannyian megtapasztalhattuk, aki szentélyt épít, saját otthonát is épít. MHC (Mater Habebit Curam – Az Anya gondoskodni fog).

*Micsoda semmi alkatrészek
Letépett fű, pár ág, fakéreg
És máris elkészült a fészek.
Ahogy elnézem meghatottan
Két nap alatt az ablakomba
Az apró rigó összehordta.
Micsoda semmi alkatrészek
Pár könnycsepp, bánat, nevetések
S egyszerre összeáll az élet.
De rakhatok-e olyan fészket
Tojás-kiköltő melegének
Mélyéből felszárnyal az ének?*

*A sikerek és csalódások
Percei, pettyezett tojások
Elmondani: a Te csodád volt...
Micsoda semmi alkatrészek
Melyekben mégis ott a lényeg
A megszülető madárfészek.
Mérnöki módon körberakta
És kapcsolódik a darabka
A haszontalan hasznosabbra.
Lehet-e sorsom célja ennyi
Zöldellő reménnyel teremni,
Egyszer egy madárfészket lenni?*

(Kozma László)

GYEREKNÖVELDE

„Itt az ideje, hogy kettesben elmenjünk valahova!” – mondtam feleségemnek, mikor úgy éreztem, már nem bírom tovább az állandó-sulni látszó veszekedéseket, hisztérikus jeleneteket a gyerekek között, és ettől a feszült légkörtől sokszor már szinte robbanni tudtam volna. Ilyen hangulatban már egymással is alig tudtunk ingerültség, vádaskodás nélkül beszélni. Már nem szívesen jártam haza. El kell menni, ki kell kapcsolni, meg kell állni, mert, mint egy láthatatlan spirálon, csúszik a családi boldogságunk egyre lefelé. Ennek nem szabad így folytatódnia.

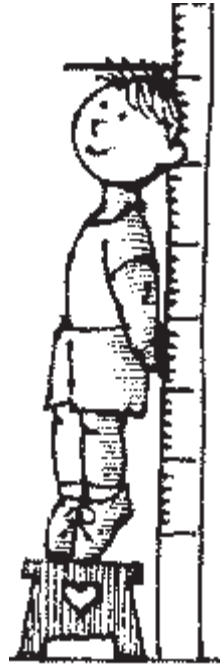
„Igen, tennünk kell valamit, de hova menjünk? – kérdezte feleségem. „Az teljesen mindegy, csak csönd legyen. És mennyi időre?” Kis gondolkodás után életem párja rávágta: „Hat napra!” „Miért pont hatra, miért nem egy hétre?” – így én. „Egy nap kell, hogy kipihenjük az első gyerekünket, még egy, hogy a másodikat, még egy, hogy a harmadikat...” „De hát öt gyerekünk van!” – értetlenkedtem. „Az az igazság, hogy az se baj, ha Téged is kipihenlek.” „Én meg téged!” – vágtam vissza a tisztesség kedvéért.

Végül is mégiscsak egy hétre mentünk el, mert az egy hét az olyan „teljes”, meg mert az olyan

szép mesebeli szám, meg hogy legyen egy nap ráadás. Azonban feleségem bogarat ültetett a fülembe azzal a hat nappal. Elhatároztuk, hogy egy napot szentelünk minden gyermekünknek, azon a napon róla beszélgetünk, rágondolunk és érte imádkozunk.

Az első napot azonban egymásnak szántuk, a nehézségeinknek, és felfedtünk olyan fekete foltokat is, amelyekről a másik nem tudott. Nem mintha ezek titkolnivaló események, helyzetek, kapcsolatok, emberek lettek volna, csupán nem maradt az otthoni verki mellett erre idő.

Sokat adott ez a hét nekünk. Eltávolodtunk térben az otthoni gondoktól, más színben láttuk a gyerekeinket, jobban ráérezünk, kinek, miben van szüksége változtatásra, segítségre, kíméletre, megértésre. Felismertük, hogy nagyfiúnk első-sorban azért agresszív, mert a sok

különóra mellett nincs ideje mozogni (a sakk bár sport, de mégsem mozgás). És, ugye, javában mocorognak már a hormonok, jó, ha sporttal le tudja vezetni a feszültséget. Nagylányunk olyannyira nehezen éli meg, hogy az iskolában sem talál jó barátnőt, akinek nem a pasik, és „jaj, mekkora fenekem van!” típusú gondok a fő beszélgetési témái, hogy kín minden iskolával kapcsolatos tevékenységre rávenni, beleértve a tanulást és egyéb rendezvényeket is. Rossz hangulata ragályos. A kisebb fiúnkat a számítógép ejtette rabságba, örökké ezen jár az esze. (Rajta a sakk és a pingpong szakkör segített.) Kicsi lányunk a nyáron sok időt töltött a nagymamánál, ahol sokat tévézett és mindent ráhagytak, neki nehéz átállni az otthoni következetesebb életmódra, és lefoglalnia magát. Kicsi fiúnk pedig haragszik rám (bár nem mondja), mert nyáron, munkám miatt több hetet vidéken töltött szintén a nagymamánál. Ő éjszaka fölsír, nappal többször bepisil, nem fogad szót, hajmeresztő dolgokat tesz.

Utolsó nap pedig csak úgy „elvoltunk”, mint a befőtt. Persze az előző napokat se úgy képzeljétek, hogy a szobában asztal mellett ta-

nácskoztunk, hanem kirándultunk, nézelődöttünk, nagyokat aludtunk, néha étteremben ettünk. És imádkoztunk, ücsörögtünk.

Tapasztaljuk persze, hogy sokszor tevőlegesen segíteni nem tudunk, vagy ha tudunk is, nem mindig veszik örömmel. Ha viszont érzik, megértjük őket, már az is nagy előrelépés, mert utat nyit felénk. Érzik, hogy nincsenek egyedül gondjaikkal, és ez valóban jó otthoni légkört eredményez, az „elfogadlak” légkörét. Pedig cikáznak otthon a villámok így is, dörög a „mennybolt”, csapódnak az ajtók, zajlanak a látványos sértődési jeleketek, de tudjuk, vagy inkább sejtjük, mi zajlik bennük, milyen csatát vívnak elsősorban magukkal. Így sem könnyű, de könnyebb elviselni.

A mindennapjainkban nem látuk a fától az erdőt. Kicsit távolabbról néztünk vissza és tisztább lett a kép. A hajtásban, a menetrendszerű rohanásban elmosódtak a körülötünk lévő vonásai, meg kellett állnunk, hogy mélyebbre lássunk. Jó lenne feleségemmel talán a mindennapokban is, esetleg egy-egy esti séta vagy borozgatás erejéig lélekben elidőzni valamelyikünknel. Egye fene, akár nálam is!

*Ha elkeseredetten gyermekeink bukásai felett bánkódunk,
jusson eszünkbe a tapasztalt nevelő keserű szava:
„száz büntető botütésből 99-et a nevelő érdemel.” (Kentenich J.)*

Filmajánló

IV., befejező rész

Vigyázni kell a kritikákkal is. Sok újság a filmgyártók tulajdona, ezért az általuk készített filmeket az egekig dicsérik (lásd: Cinema). De azért vannak olyan lapok, amelyek nem reklámozni akarnak. Javaslom a Filmvilág című havonta megjelenő magazin forgatását, gyakorlatilag a legtöbb moziban játszott filmről szoktak rövidebb-hosszabb kritikát írni, és sok elemző, összefoglaló írást közölnek.

Egy iránymutató azért lenne: ha másodszor nézünk meg egy filmet (pár nap v. hét után), és jobban tetszik, mint először, több bontakozik ki a történet mögül, akkor talán hordoz értékeket. Ha csak a pusztá történetmesélés van, akkor másodszorra kezd unalmas lenni, mert nem tud újat mutatni, a „sztorit” már ismerjük.

Tehát hajrá. Irány a könyvtár, elő a filmművészet és a filmtörténeti könyvekkel és a „jó” – igazi értéket hordozó – filmekkel. Ígérem az út a kezdeti nehézségek után egyre könnyebb lesz, és sok szépség fog kitárulkozni.

Merre érdemes tapogatózni? Sajnos a rendezők életének és akár csak a főbb filmjeik ismertetésre itt most nincs lehetőség. Ezért csak párat felsorolni tudok – közel sem a teljesség igényével – azokból az alkotókból és főbb műveikből, akik mindenképpen az általános műveltség és a filmtörténet részei, és persze nekünk, hívő embereknek is megfelelő értékrendet közöl. (Általában ez a kettő egybeesik, mert nincs két abszolút értékrend.)

A teljesen kezdőknek is élvezhető filmeket aláhúztam.

Michelangelo Antonioni (1912–, olasz) A kaland (1959), Az éjszaka (1960), A napfogyatkozás (1961), Vörös sivatag (1963), (Ez a négy filmje – a tetralógia – összetartozik), Nagyítás (1966), Zabriskie point (1969), Túl a felhőkön (1994)

Frederico Fellini (1920–1993, olasz) Országúton (1954), Amarkord (1974), Róma (1972), Bohócok (1970), Casanova (1976)

Ingmar Bergman (1918–, svéd) *Vigyázat, csak haladóknak!* Trilógia: Tükör által homályosan (1960), Úrvacsora (1962), Csend (1962), Hetedik pecsét (1956), Persona (1967), Suttogások és sikolyok (1972), Érintés (1970), Őszi szonáta, Jelenetek egy házasságból (1972), Fanny és Alexander (1982)

- Bille August** (norvég) Jeruzsálem (1996)
- Andrej Tarkovszkij** (1932–1986, orosz) *Vigyázat, csak haladóknak!* Iván gyermekkor (1962), Andrej Rubljov (1965), Solaris (1972), Tükör (1974), Stalker (1978), Nosztalgia (1983), Áldozathozatal (1986)
- Krzysztof Kiesowski** (1941–1996, lengyel) Véletlen (1981), Tízparancsolat (1988) (Két önálló filmként szereplő része: Rövidfilm a gyilkosságról, Rövidfilm a szerelemről), Veronika kettős élete (1991), Három szín: Kék, Fehér, Piros (1993-94)
- Jirzi Mencil** (1938–) Sörgyári capriccio (1980), Ivan Csonkin (1993), Az én kis falum (1986), Hóvirágünnep (1983)
- Akira Kurosava** (1910–, japán) A vihar kapujában (1951), A hét szamuráj (1954)
- Luis Buñuel** (1900–1983, spanyol) Andalúziai kutya (1928), Aranykor (1930), A burzsuázia diszkrét bája (1972), A szabadság fantomja (1974), A vágy titokzatos tárgya (1977)
- Francois Truffaut** (1932–1984, francia) Jules és Jim (1961), Négyszáz csapás (1959)
- Robert Bresson** (francia) *Vigyázat, csak haladóknak!* Egy falusi plébános naplója (1950), Talán az ördög (1976), A pénz (1978)
- Orson Welles** (1915–1985, amerikai) Aranypolgár (1941)
- Frank Capra** (amerikai) Az élet csodaszép (1949), Az utca embere, Lady egy napra (1937)
- Hal Hartley** (amerikai) Hihetetlen igazság (1989), A vágy tovább él (1992)
- Robert Zemekis** (amerikai) Forrest Gump (1994), A kapcsolat
- Jim Jarmus** (1953–, amerikai) Florida, a paradicsom (1984), Mystery Train (1989), Éjszaka a földön (1991)
- Szóts István** (1912–2001, magyar) Emberek a havason (1942), Ének a búzamezőkről (1947), Melyiket a kilenc közül (1957)
- Huszárik Zoltán** (1931–1981, magyar) Szindbád (1971), Csontváry (1980), Elégia (1965)
- Fábri Zoltán** (1917–1994, magyar) Körhinta (1955), Hannibál tanár úr (1956), Édes Anna (1958), Két félidő a pokolban (1961), Isten hozta őrnagy úr (1969), Ötödik pecsét, Pál utcai fiúk (1968)
- Enyedi Ildikó** (1955–, magyar) Az én XX. Századom (1989), Bűvös vadász (1994), Simon mágus (1998)
- Bódy Gábor** (1946–1985, magyar) *Vigyázat, csak haladóknak!* Psyché (1980), A kutya éji dala (1983)

Nincs boruk!

(Imaszándékok:
kérjük családjainknak
a kánai menyegző csodáját!)
*Írjátok meg, ha nehéz helyzetben
vagytok, hogy tudjuk hordozni egy-
más. Lehet névvel, de név nélkül
is. Ha megköszönni valótok van,
itt azt is megtehetitek.*

Könyörgünk a Jóistenhez és Szűz-
anyánkhoz:

- Csányi Ágiért és családjáért,
- egy nagyon beteg kisfiúért és családjáért,
- az árván maradt családokért,
- épülő kápolnánkért,
- a Családakadémia új évfolyamaiért,
- kamaszodó gyermekeinkért,
- nehézséggel és megélhetési gondokkal küzdő családjainkért,
- azokért a családokért, amelyeknek nincs saját otthonuk,
- gyermekeinkért, hogy legyen erejük a tanévet becsülettel végig tanulni, s esetleg még örömük is legyen abban, hogy megismerik a teremtett világot,

- Tilmann atyáért, aki egy fix pont, ezért elfelejtünk érte imádkozni,
- azért a hatalmas munkáért, amelyet Pécsi Rita végez annak érdekében, hogy Kentenich atya pedagógiáját mindannyiunk kincsévé tegye,
- e számunk főszereplőjéért, az édesapákért.

Van boruk!

Hálát adunk Istennek és a Szűz-
anyának

- a tető alatt lévő kápolnánkért,
- az elmúlt nyár ajándékaiért, kegyelmeiért,
- családjainkért,
- mindazokért, akik a hátukon és szívükön hordozzák a Schönstatt-családmozgalmat,
- Kozma András testvérünk földi életéért, és imádkozunk mennyei boldogságáért.

*„Van csillag, mely fennen azért ragyog,
hogy csillogtassa az alázatot.*

*És van csillag, amely a Messze Úr
Nevét azzal ünnepli, hogy lehull.*”

(Horváth Imre)

Gólyahír

Isten hozott Benneteket!

*„Életed pirosló vércseppjét
Annak adtad, kit nem ismersz még.
A benned élő Isten-álmot:
világra hoztad a világot.”*

Kozma László

„Amikor egy kis angyal Földre száll...” címmel, 2004. július 28-án ELLA MAGDOLNA főszereplésével (2850 g, 48 cm) új fejezet kezdődött családi életünk filmjében.

Rendező: Jóisten

Rendező munkatársa: Szűzanya

További szereplők:

Németh Zoltán és Nóra

Statiszták: Németh Benedek,

Gellért és Lőrinc

Helyszín: Harka

Hálás szívvel adjuk hírül, hogy július 2-án, Sarlós Boldogasszony ünnepén, megszületett harmadik gyermekünk, RÉKA.

Balics István és Zsófi
Budaörs

Nagy örömmel tudatjuk, hogy 2004. június 26-án hajnalban megszületett RITA lányunk. Mindenki egészséges, minden úgy történt, „ahogy a nagykönyvben meg van írva”. (Azóta már 6,5 kg).

Kóta Péter és Judit

Ha szeretnétek az örömhírt az újságban megjelentetni, kérjük, juttassátok el a szerkesztőségbe!

ÓRIÁSI apróságok (gyerekcsáj)

Józsi (3 éves) bölcs mondásai:

- Azért sírok, mert folyik a könnyem!
- Ne imádkozunk, nem füstöl a leves!
- Az én nagyfiam, a Mari! (egyéves hűgát dicséri)
- Miért úgy nézel ki, mint egy mérges papi?
- Téged is megöntöttek, amikor kicsi voltál? (megkereszteltek?)

- Miért örülsz annak, hogy sok testvéred van?
- Mert minden ruhát én kapok meg.
- Minden ruhát?!
- Igen, amit a testvéreim kinőttek.

Három és fél éves kisfiúnk most kezdett óvodába járni. Az első

napokat könnyedén vette, hősiezen vonult be a csoportszobába. Elérkezett a hétvége és ő úgy képzelte, ezzel teljesítette az óvodai kötelezettségeket, többé nem kell járnia. Hétfőn reggel, amikor tudatosult benne, hogy újra kell mennie, földre vetette magát, sírt, kapálózott, amikor az autóba ültettem, végigzokogta az egész utat, hogy forduljunk vissza. Megértően viselkedtem vele, de nem tágitottam. Éreztem, ha most engedek, nem lesz megállás, másnap is újra kezdődik előlről. Megálltunk az ovi előtt, kinyitottam az autót. Ő egy pillanat alatt abba hagyta a visítást és öntudatosan bement a terembe. Ebéd után, amikor kérdeztem tőle, hogyhogy ilyen szépen abba tudta hagyni a sírást az ovinál, kisfiúnk szemlesütve azt mondta: Én csak anyának szeretek sírni!

Családi vásárlás alkalmával éppen kerti székek mellett sétáltunk, ahol egy bácsi kedélyesen ücsörgött. Valószínűleg úgy elcsodálkozott arra vonuló „kis” csoportunkon, hogy „tátva maradt a szája” és kiesett a protézise... Legkisebb lányunk készségesen ugrott, fölvette a földről és odanyújtotta a bácsinak a fogsorát.

Egyik este öt éves kislányunk mellett feküdtem, altattam, beszélgettünk. Megfogalmazta kis vágyát:

„Milyen jó volna, ha lenne egy külön kis kuckóm!”, majd felélénkülve hozzáfűzte: „Tudom már, mit csináljunk, mama: hívjunk el egy falászt!”

4 és 5 éves gyermekeink hárman játszanak a fürdőkádban. Felűnően csendesek és rendezettek, ezért hallgatom őket, mit csinálnak. Egymás hátára rajzolgattak betűket, számokat, sőt meglepetésemre ügyesen ki is találgatják a feladványokat. Egyszer aztán elakadnak:

– Na, mit rajzoltam?

– Nem tudom...

– Tényleg nem tudod? Gondolkozz!

Még egyszer lerajzolja, a másik most sem tudja.

– Hát még mindig nem tudod? Akkor megmondom: Jézus a keresztén!

Veronika lányunk nagyon nyúlzott valamiért. Már nem emlékszem, mi volt, ami annyira kellett neki, talán valami édesség nem megfelelő időben. Eleinte ellenálltam, végül elgyengültem és odaadtam neki azt a valamit, csak hagyjon már békén.

Következő nap aztán így szól hozzám:

– Tudod mama, amikor tegnap kinyúztalak...

Főzőcske

Mottó: A főzés szent cselekmény:

a táplálék elkészítése és minden konyhai munka, amely az emberi étkezés szolgálatában áll, a szentmisével rokon. Ahogyan az ostya és a bor átalakul Krisztus testévé és vérévé, úgy a táplálék, amit az asszony készít, átalakul szeretteinek húsává, vérévé, érzelem, gondolat és szellem lesz, szeretet lesz...

Egyiptomi csirke

Rendkívül egyszerű és finom, omlós étel. Margarinnal kikenünk egy tűzálló tálat. Az étkezésre szánt leöblített rizs felét belesimítjuk. Ráfektetjük a csirkehúsokat, majd a maradék rizzsel befedjük. Annyi tejet öntünk rá, hogy dupla magasságig érjen, mint a rizs és a hús. Néhány leveskockát dobunk bele és egy kevés sót. 200 fokra előmelegített sütőben sütjük. Amikor a tej felforrt, 150 fokra csökkentjük a hőmérsékletet. Kb. 1,5-2 óra alatt készül el. Ha a teteje nagyon barnul, alufóliával letakarjuk. (Fokhagymát vagy fűszernövényeket is szórhatunk a tejbe, de anélkül is nagyon finom.)

Csokoládés bukta

Hozzávalók 12 darabhoz:

Tésztához:

- 25 dkg liszt
- 4 dkg vaj
- 5 evőkanál cukor
- 1 tojás
- 1 dl tej
- 2 dkg élesztő
- fél citrom reszelt héja

Töltelék:

- 1 tábla csoki

A cukros tejben megfuttatott élesztővel és a többi hozzávalóval kelt tésztát készítünk. Kb. fél órát kelesztjük. Ezután átgyúrjuk, kb. 30 cm hosszú hengerré sodorjuk. 12 részre vágjuk, és közéjükbe (ízlés szerint) 1-3 csokikockát nyomunk.

Vajjal kikent edénybe szorosan egymás mellé fektetjük őket.

Egy kávéscsészényi tejet meglangyosítunk, beledobunk egy diónyi margarint és megkenjük, meglocsoljuk vele a buktákat. Hideg sütőbe tesszük és 200 fokon vagy 3-as fokozaton kb. 30-35 percig sütjük. (Nem kell előmelegíteni, közben megkel.)

Vaníliás öntetet is adhatunk mellé (pl.: 1 liter tejből és 1 zacskó pudingporból főzve).

Jó étvágyat kívánunk!

Családkadémia híradó

Szeptember 24-26 között Óbudaváron 9 család részvételével intenzív (12 előadás) Kentenich atya pedagógiája c. képzésen vettünk részt. A téma szakavatott előadója: Uzsalyné Dr. Pécsi Rita volt, aki fáradhatatlan lelkesedéssel avatott be minket az érdekesebbnél érdekesebb nevelési kérdésekre.

Az őszi folyamán a Máriagyúdi Családtrener-képzős csoport, CSAK 3. (CSAK=Családkadémia) vizsgaelőadásai hangzanak el, különböző helyszíneken és előadókkal. A hat végzős házaspár előadásai eddig jók voltak. Igényesen kidolgozták témáikat, melyek mások számára is gyümölcsözőek!

Kikről is van szó?

– Kovács Tibor és Zsuzsi *Holtomiglan holtodiglan* című előadása Budapesten szeptember 11-én,

– Abai Tibor és Zsuzsi *A pillanat megragadása* című előadása Pécsen szeptember 24-én hangzott el.

„Szeptember 24-én pénteken este otthonunkban tartotta Abai Zsuzsi és Tibi a CSAK 3 keretében előadását, amelyben a MOST-ról, a pillanat megragadásáról osztották meg velünk gondolataikat. Külön öröm volt számunkra, hogy Csermák Alice és Kálmán is ellátogatott hozzánk erre az alkalomra.

Szinte mind a hat meghívott házaspár úgy érezte, hogy most nagyon nekik szóltak Zsuzsi és Tibi mondatai: ne csak múltjuk, hanem inkább teljék az idő; rohanó világunkban hogyan tudjuk mélyebben átélni életünk minden pillanatát, hogyan kellene mindent odaadó szeretettel tennünk.

A vége felé a rövid „aratás” után kötetlen beszélgetés alakult ki az egymást nem ismerő házaspárok között is. Úgy váltunk el mindannyiunktól, hogy szívesen jönnének legközelebb is egy ehhez hasonló tartalmas estére.

(Várnagy Zita és Péter)

– Guld József és Mónika *Betegség a családban* című előadása Pécsen szeptember 25-én hangzott el.

A meghívottak olyan párok voltak, akiket közvetlenül is érint élethelyzetük miatt ez a téma. Összesen 10 házaspár voltunk együtt, idősebbek és fiatalabbak egyaránt. A gondosan felépített, hiteles előadás után rövid „sustorgás” volt, halk zene mellett. Ezután mindenki elmondhatta, mi érintette meg, mi volt az előadásban, ami igazán neki szólt. Személyes, őszinte hangulatban zajlott az este. Végül pogácsa és tea mellett beszélgettünk még továbbgondolva az este témáját. Köszönjük, mindannyian gazdagodtunk.

(Abai Tibor és Zsuzsi)

– Oszoli Dénes és Márta *Bizalom* című előadása Hosszúhetényben október 22-én,

– Herbert Tamás és Andrea *Az éltető öröm* című előadása Pécsen október 23-án,

– Várnagy Péter és Zita *Természszeretet – emberszeretet – Istenszeretet* című előadása Pécsen október 23-án hangzik majd el.

A CSAK 3. csoport küldetésünnepe december 4-én szombaton 11 órakor a pécsi Székesegyházban lesz.

Október 2-án Óbudaváron kezdte munkáját a CSAK 4., a Családakadémia veszprémi egyházmegyei csoportja hat házaspárral, akiket Folly Pál és Éva és Szelestei Péter és Ildi vezetnek.

November 6-án Iszkaszentgyörgyön indul a kétéves képzés az Esz-

Küldetésünnep 2003-ban

foto: Veszprém megyei Napló

Küldetésünnep 2002-ben

foto: Paláshty Imre

tergom-Budapesti és a Fehérvári Egyházmegye családjai részvételével. A kurzust Bartos Gellért és Ágota és Csermák Kálmán és Alice vezetik.

Külön köszönet a Nyitrai család lelkesedésének, akik nélkül ez az évfolyam nem indult volna el. Közben a Jóisten nagyobb feladatot küldött nekik...

SCHÖNSTATT-HÍREK

Kentenich-menedzsment szeminárium Budapesten...

Kedves Családok! 2003 novemberében Németországban részt vettünk egy ún. Kentenich-menedzsment szemináriumon, élményeinkről az Oázis 2004. februári számában olvashattatok. (XIV. évf. 1. (36.) szám, 39-42. oldal.)

Ha véletlenül nem találsz a fent említett Oázis számot, akkor az interneten megtalálható a <http://www.schoenstatt.hu/Oazis> oldalon (méret: 951 kB), vagy kérésre elküldjük e-mailben vagy hagyományos levélben.

Felmerült, hogy a budapesti régió szervezne egy Kentenich-menedzsment szemináriumot a német előadók bevonásával. A meghívásra Christine és Erwin igent mondtak, az egyetlen aggályuk az volt, hogy nem beszélnek magyarul. ☺

Kiknek szól? Németországban a szemináriumot tágan értelmezett vezetőknek tartják: mindenki, aki főállásban, vagy társadalmi munkában mások irányításával vagy szervezéssel foglalkozik. Javasoljuk a budapesti szemináriumot mindenkinek, aki a „családjánál többeket vezet”, ill. bármilyen szervezőmunkát végez a családon kívül.

Miről szól? Az alap gondolatot az adja, hogy miként kapcsolódik Kentenich József szabadság-elmélete a vezetéshez. Ha ez túl elvontnak tűnik, akkor gondoldj arra, milyen jó lenne, ha többeket sikerülne aktivizálni a mozgalom hétköznapijaiban...

Mikor? Terveink szerint a szeminárium egy egész hétvégét venne igénybe, valamikor a 2004/2005-ös tanévben. Időpontjavaslatunk még nincs, mert az alkalmas helyszínt is keressük, és az előadók idejébeosztását sem ismerjük még.

Hol? Jelenleg nem tudjuk. Ötleteket mindenkitől várunk, a pontosabb kereséshez azt is tudnunk kell, hogy kb. hány résztvevőre számíthatunk.

Amennyiben úgy gondold, hogy érdekel a téma és részt vennél egy budapesti Kentenich-menedzsment szemináriumon vagy további információra van szükséged, a következő elérhetőségeken jelezheted szándékodat:

Horváth Zsolt – Vigassy Ildikó,

tel.: 1/364-2585, e-mail: horvath.zsolt@tvnetwork.hu

A Szentélyről

Kedves Családok! Kedves Fiatalok! Áldozataitokból a Szentély jövő tavaszra megépül! Szentelése 2005. április 2-án 15 órakor lesz, melyre mindenkit szeretettel várunk!

Az építkezés és a szentély belső berendezéseinek munkálatai is jól haladnak. Jelenleg a palatető felrakása van folyamatban. Hiányzik még:

- A szentély építéséhez 2.000.000 Ft;
- A belső berendezésekhez 4-5.000.000 Ft;
- A közművek kiépítéséhez (elsősorban villany, víz) 6-8.000.000 Ft.

(Ez utóbbi már a Schönstatt-központ teljes közműépítését is tartalmazza!)

A következő oldalon lévő táblázatban olvasható a szentélybelső munkafolyamatainak kifizetését még fel nem vállalt (szabad!) tételek is.

Akik szívesen vállalnának ezekből a kifizetésekből – akár csak kisebb részt is – kérjük, jelezzék Mészáros Zsuzsánál (tel.: 87/479-026)!

De megnevezés nélkül is a fenti célokra örömmel fogadunk befizetéseket:

Schönstatt-szentélyt Alapítvány (közhasznú)

73200031–11252201 számlaszámára.

A szentély építésére eddig befizetett nagylelkű adományaitokat ezúton köszönjük meg a közösség nevében!

Ők a következők voltak: Antal hp., Aquilla nővér, Bagdy G.+M., Bagdy Gy.+K., Bartos hp., Beller Tilmann atya, Borlay hp., Czett hp., Csabai hp., Családkadémia, Csermák hp. Czigányik hp., Dormán hp., Edöcsény hp., Endrédy Gábor, Fehér hp., Fleischer hp., Gamper hp., Gábor Miklós, Gál hp. (soproni régió), Guld hp., Gódány hp., Heiszer hp., Hodován

A kápolnabelső munkafolyamatai				
	munkadarab	darab	Ár (ezer Ft)	Megjegyzés
1.	ajtókeret		300	
2.	kapudísz		150	elkelt
3.	ajtó kovácsoltvas kellékekkel együtt		200	elkelt
4.	Dobogó 196x186x12 cm		100	elkelt
5.	oltárasztal hátsó rész		300	elkelt
6.	oltárasztal első rész		600	elkelt
7.	középső oltárész: 1. oltártest		400	elkelt
7.	2. Tabernákulum ajtó	2 db	300	elkelt
7.	3. Indamintás oldaldísz	2 db (150e)	300	elkelt
8.	kereszt „díszes barlang”			
8.	1. Ház		250	
8.	2. Koloniál oszlop	2 db (80e)	160	elkelt
9.	2. Felső dísz	2 db (60e)	120	elkelt
10.	felső oltárész			
10.	1. Oltártest		300	elkelt
10.	2. Faragott oldalminta	2 db (80e)	160	elkelt
11.	oltár jobb- és baloldali oszlopai			
11.	1. Alsó oszloprész	2 db (250e)	500	
11.	2. Koloniál oszlop	2 db (150e)	300	
11.	3. Felső oszlop fej	2 db (250e)	500	
12.	Elválasztórész ajtó	2 db (250e)	500	
13.	1. Tartószerkezet	2 db (300e)	600	
13.	2. Faragott betét	2 db (150e)	600	
13.	3. Esztergált, faragott oszlop	10 db (60e)	600	elkelt 4 db
14.	Sarokállvány	2 db (250e)	500	
15.	pad-térdeplő	2 db (250e)	500	
16.	Padok	6 db (300e)	1800	elkelt 3 db
17.	oltárkép kerete		300	elkelt
	összesen:		10.700	

hp., Horváth hp. (zuglói), Horváth I.+K. (tihanyi), Jagicza hp., Kiss hp. (budakalászi), Komáromi hp., Koncsik hp., Kovács hp. (pécsi), Kostyál hp., Körmendi hp., Kuslits hp., Krámlai hp., Litkei hp., Locsmándi hp., Lőw hp., Makó hp. (budapesti), Makó hp. (karmacsi), Mester hp., Mészáros hp., Monostori hp., Németh gyerekek (harkai), Nyitrai hp., Oláh hp., Oszoli hp. által vezetett csoport, Osváth hp., Papp hp. (keszthelyi), Perei hp., Pfitzner hp., Pór hp., Rábai hp., Radnai hp., Ramocsai hp., Reményi hp., Sallai hp., Schumiczky hp. és pátyi csoportjuk, Solymos hp., Stagl hp., Stéger hp., Schönstatti Lányok, Szabó hp. (zuglói), Szabó hp. (óbudavári), Szelestei G.+M., id. Szelestei Tamás, Taller hp., Teleki hp., Tiffán hp., Tóth hp. (pécsi), Török hp., Uzsaly hp., Varga hp. (budaörsi), Varga hp. (soproni), Wangler hp., Vértesaljai hp., Weiperth hp., Zajkás hp., Zoltán hp.

Ezen kívül köszönjük a név nélkül adományozók felajánlásait, az imádkozó és áldozatokat gyűjtő családok, fiatalok hozzájárulását!

És nem utolsó sorban az idejüket, szellemi, és fizikai munkájukat felajánló házaspárok, különösen a Szalánczi hp., Ther hp., Gregorich hp., Vértesaljai hp., Gamper hp. és a többi családok nagylelkűségét!

„Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében..., mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9,7)

Amennyiben az előre felajánlott összeg kifizetése – váratlan akadály miatt – nehézségbe ütközik, kérjük, bátran jelezzétek!

Köszönettel és szeretettel: Endrédy házaspár

Tervezett családnapok 2005-ben

1.	virágvasárnap előtti szombattól (vagy: tavaszi szünet kezdetétől)	nagypéntekig (vagy más)	többszori résztvevőknek
2.	június 19.	– június 25.	szövetségi 1. évf.
3.	június 26.	– július 2.	szövetségi 3. évf.
4.	július 3.	– július 9.	szövetségi 2. évf.
5.	július 10.	– július 16.	többszori résztvevőknek
6.	július 17.	– július 23.	többszori résztvevőknek
7.	július 24.	– július 30.	többszori résztvevőknek
8.	július 31.	– augusztus 6.	többszori résztvevőknek
9.	augusztus 7.	– augusztus 13.	többszori résztvevőknek
10.	augusztus 14.	– augusztus 20.	többszori résztvevőknek
11.	augusztus 21.	– augusztus 27.	először résztvevőknek
12.	augusztus 28.	– szeptember 3.	először résztvevőknek

Női lelkinap

Karizmád van: Vedd észre a különlegeset!

Előadó: M. Gertraud Evanzin schönstatti Mária-nővér

Az előadás két részből áll,
melyek között lesz idő a véleménycserére
vagy a személyes megfontolásra.

Olyan 20 év feletti nőket várunk, akik nyitottak arra,
hogy felfedezzék a keresztény hitet, mint segítséget a mindennapi élethez.

Az emberek olyanok, mint az évszakok

Egyes emberek frissítően és spontánul hatnak másokra, tele életerővel, mint a természet tavasszal.

Mások egy meleg, pihentető nyári nap fesztelen érzését közvetítik ki-egyensúlyozottságuk és nyugalomuk által.

Megint mások energikus és harcos természetükkel az őszi viharok erejére emlékeztetnek, amely minden korhadat elragad. Ők visznek bennünket előre.

És végül vannak olyanok is, akik mélyreható alaposságának olyan a hatása, mint egy téli tájnak, mely titokzatos és éppen ez által vonzó.

Valaki ezt az évszakot szereti, valaki a másikat, de minden évszagnak megvan a maga sajátos vonzereje.

Így van ez velünk, emberekkel is. Mindenkinek van valami különlegesége, mindenki vonzó és szép a maga nemében.

Egy nő, aki kifejleszti magában, hogy észrevegye a különlegességnek ezt a ragyogását, közvetít valamit Isten örömeiből, amit minden ember jelent Neki. Ez az öröm szíveket és arcokat változtat meg, átváltoztatja a világ arculatát.

A 2004. évi Női lelki nap ösztönzéseket kínál, hogy magunkat és másokat ebben a fényben lássuk.

Aki személyes meghívót nem kapott, de szívesen eljönne, a következő elérhetőségeken érdeklődhet. Az előadások helye és időpontjai:

2004. október 18. Pécs (Oszoliné Márti: 72/313-392)

október 22. Kispeszt (Endrédi Cili: 1/282-3875)

október 23. Óbudavár (Gódány Rita: 87/479-014)

október 24. Budaörs (Varga Erika: 23/416-139)

Bakelit – Elit Bakok Egyesülete avagy schönstatti apakör

Az asszonyok példája nyomán (asszonykör) a dél-budapesti és környéki férjek is kezdték érezni, hogy vannak olyan dolgok, amelyeket jó volna egymás közt megbeszélni, egymást erősíteni. Ebből az ötletből forraszva jött létre az első találkozó, amelyet rendszertelenül, de kb. negyedévente követett a többi. Mivel a férfiak munkákkal jobban le vannak terhelve, komoly lelki előkészület nem szokott lenni, inkább a spontán beszélgetés töltötte ki az estét. Ez viszont legtöbbször nagyon vidámra sikeredett, már a bemutatkozásnál, ahol ki-ki felsorolta gyermekei számát és néhány szó esett a TCST (természetes családtervezés) praktikus oldaláról is. Ezeken az estéken imádkoztunk is, ahogy érzékeljük, hogy egyikünk-másikunk nagy szükségben van. Szeretnénk még több lelki tartalommal megtölteni ezeket a találkozásokat, ezért még keressük a megfelelő formát, hogy ezek az együttlételek feltöltsenek minket és erőt adjanak apai hivatásunkhoz.

Ha úgy érezzük, gazdagodunk ettől az újságtól, miért ne ajándékozhatnánk meg vele másokat is?! Előállítási költsége számonként 300 Ft, egy évre 1200 Ft, melyet a mellékelt csekken is be lehet fizetni „Oázis” megjelöléssel. Megrendelhető telefonon (87/479-002), faxon (87/479-026), e-mailen (schoenst@axelero.hu) vagy levélben.

Szeretnénk megrendelni az Oázis c. újságot példányban!

Név:

Cím:

Tel.:

Dátum:

Aláírás:

<http://www.schoenstatt.hu/oazis>

bélyeg
helye

Családok a Családért
Egyesület

Óbudavár

Fő u. 11.

Digitális ténylegesség, kottagrafika, kiadványtervezés, nyomdai előkészítés: Palásthy Bt. 8175 Balcionizód, Kislátó köz 3. • Tel./fax: 88/451-312 • 20/98927/59 • www.palasthybth.hu • info@palasthybth.hu

8

2

7

2

Magasságos, Te tudod: nehéz az apaság,
 Amit az én szegény vállamra tettél.
 Apja volnék, – és mégsem az vagyok.
 Ez a gyermek... ha szemébe tekintek,
 Benne ragyognak nap, hold, csillagok.
 Anyja szemei s a Te szemeid.
 Istenem, a Te szemeid azok.
 Gyönyörűséges és szörnyű szemek,
 Oly ismerősek s oly idegenek...
 Mit tehettem érte? ...mit tehetek?
 Én tanítottam fogni a szerszámot,
 Mégis rá fogják majd a kalapácsot.

Úgy félek: mi lesz?
 Most is ki tudja, merre kóborog,
 Tekintetétől tüzet fog a műhely,
 Tüzet a világ, s egyszer ellobog...
 Vezetném és Ő vezet engemet.
 Csak azt tudom, a Te utadon jár,
 Magasságos. De ki tudja a Te
 ösvényedet?
 Te vagy az atyja, – én senki vagyok,
 Az Evangéliumban hallgatók,
 S hallgat rólam az Evangélium.
 (Reményik Sándor)

